

# SVĚTLO



TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

6. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

6. ÚNORA 2005

## Z obsahu:

**Týden modliteb  
za jednotu křesťanů**  
Jan Pavel II.  
při generální audienci  
19. ledna 2005  
- strana 2 -

## KNĚŽSKÉ MATKY

**Všichni jí říkali maminka**  
Biskup Josef Maria Punt  
vzpomíná na svou matku  
- strana 4 -

**Panna Maria Lurdská  
a Eucharistie**  
- strana 6 -

**Amsterdam - město  
Eucharistie a Matky  
všech národů**  
- strana 7 -

**Církevní hudba není  
ozdoba ani duchovní  
zábava, je to liturgie**  
- strana 8 -

**Hnutí čistých srdcí**  
- strana 9 -

**Pád zdi v Berlíně -  
kněžské svěcení  
v klasickém římském ritu**  
- strana 10 -

**Je to svaté, nikoliv trapné**  
Thomas Otten  
- strana 11 -

**Katolická víra  
a protestantismus**  
- strana 12 -



*„... když se svítilna rozsvítí,  
nestaví se pod nádobu...“  
(Mt 5,15)*

## EDITORIAL

Privést sůl a světlo na společného jmenovatele není snadné. Jsou jako by ze zcela odlišných světů. Ale oběma nelze upřít jednu vlastnost: jsou „úspěšné“ právě v prostředí, od kterého se radikálně liší, a to právě pro tuto radikální odlišnost. Kdyby se sůl chtěla zalíbit svému prostředí tím, že bude stejně jako ono – neslaná, k ničemu by nebyla. K čemu by bylo světlo, kdyby dostalo strach, aby svým jasem neuráželo okolní temnoty, a raději pohaslo? Světlo je smysluplné právě tím, s jakou rozhodností proráží tmou a nastoluje den. To je úkol, k němuž nás náš Pán a Mistr povolal a poslal do světa: vnášet sem nikoliv nenápadnost a přizpůsobivost, ale radikální a burčující odlišnost. Nejde o nějaké podivinství, nýbrž odlišnost v tom podstatném: v opravdové úctě a podřízenosti Bohu.

To je jistě spojeno se značnými nároky a odvahou. Být jiný než okolí nemusí být vždy příjemné. Říká se, že bílou vránu černé uklovají. Není to nic neobvyklého, že pro vlažnost a průměrnost se horlivost a opravdovost stává nesnesitelnou. Ti, kdo berou Ježíšovo evangelium opravdu vážně, mohou se snadno dočkat pohrdání a ústrků nejen od světa, ale i od svých vlastních souvěrců. Je to zkušenost mnoha světců. Takoví jedinci totiž ukazují z pohodlnějším bližním nesmlouvavě, že je nadále docela možné to, co oni už pokládají za nepřiměřené či neúnosné. Vykládají tak nepříjemně jejich sebejistotou a sebevědomím. Stávají se trnem v oku, ačkoliv by jim měli všichni být vděční: jsou ve skutečnosti opravdovou solí a světlem a vyvádějí své okolí z plané temnoty, která může vést k tragickým koncům.

Světcí mohou lidem vadit i po své smrti. Někteří křesťané pokládají přímo za provokaci, že jim dnes staví papež před oči svaté a svěťice z minulých dob, kteří podle nich už nemají dnešku co říct a kteří prý by dnes ani ne-

obstáli. K čemu je dobrá taková Krescencie, se kterou jsme se seznámili v minulém čísle. Jaký to má smysl sázet salát vzhůru kořenem anebo sušit v kamnech sněhové koule? Současný člověk nenachází v takové naivitě žádný smysl. Je jisté správné jednat rozvážně a smysluplně. Je správné, když se člověk nespokojí s laciným vysvětlením a chce přijít věci na kořen. Nesmí však přitom ztrácet ze zřetele, že nikdy nebude schopen rozhodovat s konečnou platností o smyslu všech věcí. Nevyhneme se situacím, kdy se musíme spolehnout na autoritu, která má větší rozhled a je do věci lépe zasvěcená, než můžeme být my sami. Svatá Krescencie nechce pro nás být učitelkou ani zahrádkářství ani fyziky. Posuzuje smysl věci z vyššího než jen přirozeného pohledu. Je odborníci ve zcela jiném oboru: v poslušné podřízenosti. Bylo by chybou domnívat se, že šlo o poslušnost slepou a nesmyslnou. Naopak, je to příklad poslušnosti hluboce promyšlené a uvědomělé, která je plodem hluboké víry, horoucí lásky a naprosté odevzdanosti Bohu. Slepá by byla její poslušnost, kdyby nedbala svého svědomí a vykonávala bez rozmyslu i příkazy, které se týkají něčeho mravně nedovoleného. Krescencie nacházela smysluplnost nikoliv v samotných zdánlivě nesmyslných úkolech, ale v konkrétní příležitosti k osvědčení základního postoje podřízenosti Bohu. Bůh sám pak potvrzuje třeba i zářkem, že se pokorná řeholnice nemýlí, když slyší za hlasem své představené projevu vůle samotného Boha.

Podřízenost Bohu není zášahem do svobody našeho poznání a rozhodování, jak se domnívá dnešní svět. Je pro nás naopak darem a příležitostí k oslavě Boha, jeho nekonečné moudrosti a stejně nekonečné dobroty. Není to pro nás nevýhoda, ale pocta, že jako pouzí tvorové můžeme

*Pokračování na str. 7*

## Týden modliteb za jednotu křesťanů

Včera začal *Týden modliteb za jednotu křesťanů*. Jsou to dny úvah a modliteb obzvláště vhodných k tomu, aby připomněly křesťanům, že obnovení úplné jednoty mezi nimi



je podle Ježíšovy vůle úkolem každého pokřtěného, pastýřů i všech věřících (srov. *Unitatis redintegratio* 5).

*Týden* probíhá několik měsíců po čtyřicátém výročí promulgace dekretu II. vatikánského koncilu *Unitatis redintegratio*, klíčového textu, který postavil katolickou církev pevně a neodvolatelně do brázd ekumenického hnutí.

Tento rok před nás staví bazální pravdu každého ekumenického úsilí, tj. že Kristus je základem Církve. Koncil naléhavě doporučil modlitbu za jednotu jakožto duši ekumenického hnutí (UR 8). „Jelikož smíření křesťanů přesahuje lidské síly a schopnosti“ (UR 24), dává modlitba výraz naději, která nezklame, důvěře v Pána, který obnovuje všechny věci (srov. Řím 5,5; Sk 21,5). Modlitbu je

však třeba provázet očištěním mysli, citů a paměti. Tak se stává projevem „vnitřního obrácení“, bez kterého není pravého ekumenismu (srov. tamt. 7). Konečná jednotu je Boží dar, dar, o který je třeba neúnavně prosit v pokoře a pravdě.

Touha po jednotě se rozšiřuje a prohlubuje a dotýká se nových oblastí a kontextů, podněcuje zápal k aktivitě, iniciativy a úvahy. Právě nedávno Pán dopřál svým učedníkům, že mohli uskutečnit důležité kontakty v dialogu a spolupráci. Bolest z rozdělení je možno pocítovat se stále živější intenzitou tváří v tvář výzvám světa, který očekává jasné a jednomyslné svědectví evangelia ze strany všech, kteří věří v Krista.

„Týden“ bude v Římě zakončen jako obvykle slavností nešpor 25. ledna v bazilice Sv. Pavla Za Hradbami. Děkuji panu kardinálu Walteru Kasperovi, který mě bude reprezentovat v tomto liturgickém setkání, jehož se zúčastní také představitelé jiných křesťanských církví a vyznání. Já se připojím duchovně a žádám také vás, abyste se modlili, aby celá rodina věřících mohla dosáhnout plné jednoty, jak to chce Kristus.

*Bollettino Vaticano* 19. 1. 2005  
*překlad -lš-*

### TÝM FERRARI U PAPEŽE

Kromě delegací a hodnostářů z celého světa přijal papež delegaci týmu Ferrari v čele s automobilovým závodníkem Michaellem Schumacherem, který věnoval Svatému otci model vozu formule 1 v měřítku 1:5. Je to již druhá Schumacherova audience u papeže. Papež při návštěvě zdůraznil, že sport je velmi důležitý a církev ho pokládá za prostředek výchovy mládeže, pokud se ovšem vede v mezích pravidel. Papež navštívil sídlo firmy již v roce 1988, absolvoval tehdy v jednom proslaveném sportovním voze jedno kolo.



Jean Todt řekl, že na něj udělala obrovský dojem „energie, jednoduchost a pokora“, které papež navzdory nemoci vyzařuje. Jean Todt, jehož otec byl židovský uprchlík z papežovy vlasti Polska, slíbil, že Ferrari dá v květnu do dražby jeden ze svých modelů a výtěžek věnuje na charitu na papežovu počest. *Kath-net*

## Poslání učedníka

Zamyšlení nad liturgickými texty  
dnešní neděle

*Jestliže sůl se zkaží, čím bude osolena?*

Vrať se na návrší, kde Ježíš vyhlásil, jak můžeš dojít k opravdové blaženosti tak, abys byl k prospěchu i svým bližním. Dnes ti chce vysvětlit, že cenou za tento dar blaženosti je úplné obrácení, tj. dokonalý odklon od hodnot tohoto světa. Ježíš má se všemi, které pozval k sobě, své zvláštní plány. Skutečnost, že usedneš k jeho nohám, znamená, že jeho plány se týkají i tebe a tvého života. Přeje si, aby sis ze setkání s ním odnášel nadšení pro spolupráci na spásu světa. Jde tedy o více než jen o tvou blaženost. Proto se musíš od tohoto světa výrazně odlišovat. Ježíš k tomu použil zvláštní podobnosti. Přirovnává své spolupracovníky k soli.

Proč právě k soli? Co je na ní tak zvláštního? To, jak je neokázalá, prostá, a přesto potřebná. Nepopouzí k chamtivosti jako zlato a drahokamy, a přece se lidé bez ní neobejdou. To, čím se však vyznačuje, je její chuť: je výrazná a velice zřetelná. Stačí jí docela málo, aby pokrmům dodala správnou chuť. Dokáže také pokrmy chránit před rychlým zkažením. Kdyby si však sůl nezachovala své podstatné vlastnosti, nebyla by k ničemu, zbytečně by zabírala místo.

Pán ti tedy nabízí, abys do tohoto světa, který se stal zcela planý svou lhostejností, vnesl zpět zcela odlišnou, výraznou a nezastupitelnou chuť spravedlnosti a pravdy. Jde o to, aby beze vší okázalosti, skromně a nevtíravě byla všem zřejmá pravá a zdravá „příchuť“ Božího království. Musíš se připravit také na to, že Ježíšova „sůl“ bude v menšině. Stačí, i když je jí špetka, ale musí mít tu správnou chuť. Znamená to, že nemůžeš žít sám pro sebe ve své ulitě, ale máš roznášet Boží sůl, kamkoliv přijdeš: do své každodenní činnosti, do svých vztahů v kruhu rodiny i v pracovním prostředí, do společenství svých přátel, do veřejného a kulturního života i do své zábavy a odpočinku.

Tvá sůl ovšem může ztrácet svou chuť. Stane se tak tehdy, když budeš zanedbávat svůj duchovní růst, svou náboženskou výchovu a vzdělávání, když tvé názory, postoje a způsoby začnou splývat s žalostným a mdlým průměrem tohoto světa. Jestliže



se odkloníš od svého Pána, odkud chceš získat svou správnou „chuť“? Kdo si vyslouží, aby byl pro svou planost a vlažnost vyhozen ven, nedočká se nakonec přijetí ani u tohoto světa: ztratí všechnu vážnost a bude pošlapán jako předmět pohrdání. To je více než smutná perspektiva.

Ježíš má ještě jedno výstižné přirovnání: chce, aby tě mohl nazývat **světlem** pro tento svět. I maličký záblesk světla uprostřed temnot probouzí naději, dává orientaci, umožní rozlišovat. Ten, kdo rozsvěcuje světlo, snaží se, aby se jeho jas co nejvíce šířil: staví je na takové místo, aby jeho zář byla co nejvydatnější, co nejpřístupnější, co nejužitečnější. Svíce pod poklopem nejen že nikomu nesvítí, ale nakonec se sama udusí a zhasne. Rozžaté světlo nesvítí samo pro sebe. Září ve službách toho, kdo je rozsvítil, a nijak mu přitom nevdává, že se tím samo stravuje.

Poděkuj Ježíši, že ti svým stručným, ale navýsost výstižným způsobem vysvětluje a přibližuje poslání svých učedníků. Máš v sobě tak rozmnožovat jeho světlo, abys byl jako ozářené město na výšině, jehož jas proniká do dálky. Zapálil tvou svíci plamenem svého Srdce, protože počítá s tím, že z tebe bude toto světlo zářit vstříc mnoha dalším, kteří se dosud nacházejí v temnotách. Světlo, které máš jasně vydávat, je ve skutečnosti světlo samotného Pána. Vybral si tento způsob, jak rozdávat svůj jas skrze ochotné lidské živé svíce, které mu poslušně dávají k dispozici svůj vosk i svůj knot. Má-li mít z tvého světla někdo užitek, postarej se, abys svítil jasným, čistým a klidným plamenem, který neblíká a nečadí.

Pán od tebe očekává, že budeš svítit nejen lidem k užítku, ale i k Boží slávě. Bude tomu tak tehdy, když ve tvém světle rozpoznají, že mají nebeského Otce, aby se připojili k těm, kteří mu vzdávají chválu. V tvém světle se mají stát nejen svědky, ale přímo účastníky Boží dobroty. *Tvé světlo vyrazí jako jitřenka, když lámeš chléb hladovému, dopráváš pohostinství bloudícím ubožákům, oblékáš nahého, neodmítáš pomoc bližnímu.* Nevidíš, jak zasvítí Boží světlo v očích toho, komu jsi s vlídnou a laskavou štědrostí prokázal dobrodiní? *Přestaneš-li utlačovat, křivě mluvit, nasytíš-li svým chlebem hladového, tehdy vzejde v temnotě tvé světlo a tvůj soumrak se stane poledním jasem. Před tebou půjde spravedlnost a za tebou Boží sláva.*

## Liturgická čtení

### 1. čtení - Iz 58,7-10

Toto praví Hospodin:

„Lámej svůj chléb hladovému, popřej pohostinství bloudícím ubožákům; když vidíš nahého, obleč ho, neodmítej pomoc svému bližnímu. Tehdy vyrazí tvé světlo jak zora, tvá jizva se brzy zacelí. Před tebou půjde tvá spravedlnost a za tebou Boží sláva. Tehdy budeš volat, a Hospodin ti odpoví, křičet o pomoc, a on ti řekne: ‚Zde jsem!‘ Přestaneš-li utlačovat, ukazovat prstem, křivě mluvit, nasytíš-li svým chlebem hladového, ukojíš-li lačného, tehdy v temnotě vzejde tvé světlo a soumrak tvůj stane se poledním jasem.“

### 2. čtení - 1 Kor 2,1-5

Bratři, když jsem k vám přišel hlásat svědectví o Bohu, nepřišel jsem s nějakou zvláštní výřečností nebo moudrostí. Rozhodl jsem se totiž, že u vás nechci znát nic jiného než Ježíše Krista, a to ukřižovaného.

Vystupoval jsem u vás se skleslou náladou, se strachem a obavami. A moje mluvení a kázání nezáleželo v přemlouvavých slovech moudrosti, ale v projednání Ducha a moci. To proto, aby se vaše víra zakládala na moci Boží, a ne na moudrosti lidské.

### Evangelium - Mt 5,13-16

Ježíš řekl svým učedníkům:

„Vy jste sůl země; jestliže však sůl ztratí chuť, čím bude osolena? K ničemu se už nehodí, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali.

Vy jste světlo světa. Nemůže se skrýt město položené na hoře. A když se svítlna rozsvítí, nestaví se pod nádobu, ale na podstavec, takže svítí všem v domě. Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích.“

Pán tě posílá, abys hlásal svědectví o Bohu nikoliv nějakou zvláštní výřečností, lidskou moudrostí a přemlouváním, nýbrž příkladem Ježíše Krista, a to ukřižovaného. On celým svým životem *dobře činil.* <sup>(1)</sup> Přijmeš Ježíšovo poslání? Nemusíš se toho obávat, jestliže *důvěřuješ v Pána.* <sup>(2)</sup> Neodcházej, dokud neučiníš správné rozhodnutí.

Děkuj Pánu za čest, kterou ti prokazuje svým pozváním, a pros jej o potřebnou sílu stát se světlem, které se stravuje tím, že svítí.

Bratr Amadeus

<sup>(1)</sup> srov. Sk 10,38;

<sup>(2)</sup> srov. resp. žalm 111

# KNĚŽSKÉ MATKY

## Všichni jí říkali maminka

### Biskup vzpomíná na svou matku

*O biskupu Josefu Marii Puntovi z Haarlemu (Amsterdam) můžeme říct, že za své kněžské povolání vděčí po Panně Marii především své tělesné matce Marii Alžbětě Puntové.*

*Josef Maria Punt se narodil 10. ledna 1946 v Alkmaare severozápadně od Amsterdamu jako nejmladší dítě hluboce věřící katolické rodiny. O své matce vypráví:*

„Maminka byla náboženským srdcem naší rodiny. Byla tu pro nás stále, i později, když už jsme byli dospělí. Jednou mi vyprávěla, že mě již jako malé děťátko zasvětila Panně Marii v kapličky ‚Maria ter Nod‘. Každý den po večeri se setkávala celá rodina a na kolennou jsme se všichni modlili růženec, tak jak tomu kdysi v Holandsku bývalo zvykem.

Protože jsme v Alkmaare patřili do farnosti sv. Josefa, navštěvoval nás často její farář P. Frehe OP. Ten byl duchovním vůdcem Idy Peerdemanové a tak skrze něho byla moje matka záhy obdarována amsterodamskými zjeveními a poselstvími. O jejich pravosti nikdy nepochybovala. Moje matka a Ida Peerdemanová se dobře znaly, protože Ida pocházela rovněž z Alkmaaru a bydlela nedaleko nás. Když myslím na své dětství, vzpomínám, že v naší vstupní hale visel obraz Panny Marie Matky všech národů, a když jsme se asi před 45 roky přestěhovali do Bergenu, dala moje matka, velká ctitelka Panny Marie, umístit na zeď našeho domu mozaiku Panny Marie.

Na otázku, čím chce být, odpovídala již jako dítě: ‚Chci se stát maminkou.‘ Ano, být matkou, to bylo všechno, čím chtěla být. A ona jí skutečně byla, a to nejen vůči nám, svým dětem, ale i vůči ostatním: sousedům i chudákům. Všichni jí říkali ‚maminka‘. I když byla u mne v mé farnosti, kam při-

cházel mnoho lidí, pro všechny byla prostě matka.“

*Po maturitě, Josef měl ve věku 18, 19 let, procházelo mu hlavou mnoho možností budoucího povolání.*

„Měl jsem v hlavě velký seznam: architekt, námořník (když mám trochu čas, ještě



*Svatební fotografie: Petrus Johannes Punt a Marie Alžběta, 20. duben 1938*

dnes si rád zajezdím na plachtnici), nebo snad ekonom, abych mohl jednou vést velký papírenský závod svého otce. Tehdy se mě matka jednou přímo zeptala: ‚Nechceš se stát knězem?‘ Nevím, jak na to přišla, proto-



*Josef na základní škole ... jako 16letý gymnazista ... jako novokněz*



*Marie Alžběta Puntová*

že jsem na to nikdy v životě nepomyslel, a tak jsem odpověděl: ‚To je to poslední na světě. Na to nemyslí ani jeden můj vlásek!‘ Právě naopak, chtěl jsem dále studovat, udělat kariéru, oženit se. A tak jsem začal v Amsterdamu studovat hospodářství. Bylo to v bouřlivých studentských šedesátých letech, která i mne velmi poznamenala.

Stal jsem se hledačem, který chtěl vědět něco více o životě. Odkud jsme a kam jdeme? Jaký to má všechno smysl? Tehdy jsem četl více knih o transcendentní meditaci a o východních náboženstvích než o ekonomii. V těchto studijních letech spadlo z mého života všechno tradiční, včetně vztahu ke katolické církvi a k modlitbě. Ale i když jsem se já i moji sourozenci ubírali zcela jinými cestami, byla pro nás matka pokojným průvodcem se širokým srdcem. Svou víru prožívala bez mnoha slov, nikdy mě však k ničemu nenutila, nechávala

mi svobodu. Doma jsme spolu mnoho rozmlouvali a obvykle jsme ulehli až ve dvě. Zajímala se o to, jak smýšlím, co jsem našel v těch knihách nebo jaké to bylo na setkání sekt. Sem tam řekla, co si o tom myslí, ale klidně, realisticky. Nikdy to nebylo silné ovlivňování. Její styl spočíval spíše v tichém příkladu, tiché modlitbě a charakteristické důvěře, že všechno dobře dopadne. Náš vztah tedy zůstal vždy pěkný a harmonický a já si nevzpomínám na nějakou domácí hádku.“

*Zcela nečekaně nastal velký obrat a došlo k obrácení Josefa Marii Punta. Když měl 26 let, vstoupila do jeho života neobyčejným způsobem Panna Maria.*

„Bylo to na konci mého ekonomického studia. Právě zemřel můj otec a já jsem začal číst intenzivně katolickou literaturu, zvláště o Panně Marii. V průběhu krátkého času jako by někdo sejmul z mých očí závoj, jako by mě někdo chytil za límec a vytáhl ven. Náhle jsem si uvědomil mnohé věci, i to, co se mi před sedmi lety zdálo nemožné: mám se stát knězem.

Velmi dobře si pamatuji ono pondělí, když jsem po letech trochu zahanbený poprvé řekl své mamince: ‚Dnes večer půjdu do kostela.‘ ‚To je dobře,‘ zněla její zcela jednoduchá odpověď, bez entuziasmu, bez velkého vzruchu. Ale jsem si jist, že měla velikou radost. Podobně reagovala, když jsem jí oznámil své rozhodnutí stát se knězem. Následujících 23 let života, která jí ještě zbývala, žila naplno se mnou, dělala to, co já, nesla mě. To platilo i pro můj vnitřní boj, který nyní začal. ‚Neměl jsem se stát spíše ekonomem než knězem?‘ ptal jsem se sám sebe. Jistou dobu jsem se zmítal mezi jedním a druhým, až jsem se nakonec rozhodl přijmout místo ekonom. S mým zájmem o místo to však bylo skutečně podivné. Tak jak jsme byli dohodnuti, zavola- l jsem odpoledne do firmy, několikrát, ale nikdo to nezve-

dl. Když jsem se na druhý den probudil, vyvstalo mi náhle na mysl: knězem se musíš stát *ted!* Když jsem potom opět zavolal do firmy, abych jim sdělil, že nabízené místo odmítám, podařilo se mi to napoprvé. „Proč jste nevolal již včera, jak jsme byli domluveni?“ zeptali se. „Celé odpoledne jsem to zkoušel, ale nikdo mi to nezvedl.“ To není možné, byli jsme tu stále a telefon ani jednou nezazvonil.“

*Josef odcestoval do jižního Holandska a vstoupil v Rolducu do semináře.*

„V té době matka právě odovdělala a my děti jsme jeden po druhém odešli z domu. A tak jsem v době studia v semináři vždy po několika týdnech pravidelně přicházel domů. Byli jsme s matkou ve velmi důvěrném vztahu. Vždy jsme se modlili růženec a amsterodamskou modlitbu. V semináři jsem četl poselství Matky všech národů a v nitru jsem záhy pochopil jejich význam a hloubku. Po kněžském svěcení 9. června 1979 jsem nastoupil jako kaplan do farnosti sv. Martina v Beeku nedaleko Maastrichtu. Když jsem potom od roku 1980 studoval v Německu v Augšpurku a stal jsem kaplanem ve farnosti sv. Petra a Pavla, zatelefonovala mi jednoho dne moje matka. Vysvětlila mi, že prodala svůj dům v Brabantu, kde tehdy žila, a že chce nyní uskutečnit svůj velký sen: otevřít dům pro kněze a tam se o ně starat jako matka. Byla to velmi podnikavá žena plná důvěry. Ale kde jsme měli pro ni najít do měsíce dům? Nakonec měla zůstat na ulici a mně se podařilo ubytovat ji ve farnosti jednoho přítele v Heerlenu. V roce 1985 jsem tam byl sám jmenován děkanem a současně docentem v kněžském semináři. Jaké nečekané Boží řízení! Z počátku jsme bydleli od sebe pouhých 100 m a později se samozřejmě maminka přestěhovala ke mně na faru. Teď měla skutečně dům pro kněze, protože k nám mnozí stále přicházeli.“



*Matka s novoknězem v den přímice*

*Marie Puntová se tedy stala matkou i pro mnohé jiné. O to se velkým způsobem přičinila i její přívětivost a láskyplný vztah k lidem.*

„V Heerlenu jsme spolu strávili šest krásných let, krásných pro ni i pro mne. Všechno jsme dělali společně. O všem jsme se

a mateřský charakter lidí přitahoval. Každý den přicházeli bezdomovci a drogově závislí. Noel, jeden z nich, mi jednou řekl: „Nechodím sem kvůli koláči a mléku. Chodím si sem pro přátelské slovo, kterého se mi zde dnes dostane.“ Ano, maminka nikdy nikoho neodmítla. Vzpo-

***Pros o velkou lásku v srdci,  
to je to nejdůležitější přikázání!  
To je jediná a správná cesta,  
která nás vede k milujícímu Bohu.***

*Z básnické sbírky č. 6 Jen přemýšlet  
od Marie Alžběty Puntové, září 1992*

spolu radili, za všechno se spolu modlili. Této ženě modlitby jsem mohl svěřit i své pastorační starosti. Náš dům byl vždy otevřen pro všechny a po nedělní mši svaté nás bylo vždy kolem dvaceti. Maminčin přátelský

minám si, že jednou v noci někdo zazvonil. Před dveřmi stáli dva manželé s kojencem. Matka přijala tuto rodinu bez jakýchkoliv otázek. Zůstali u nás tři dny. Později se zjistilo, že ten muž někoho zavraždil.



*Biskup Josef Maria Punt s papežem Janem Pavlem II.*

Někdy nás vyhledali i neznámí lidé, kteří si opatřili adresu mé matky poté, co je vldně oslovila např. u benzinové pumpy nebo na procházce v lese a zeptala se jich, jak se jim daří, anebo když jim chtěla darovat medailku Panny Marie. Tak i ve vlaku, když viděla někoho smutného, šla za ním a prostě se zeptala, jak se má, co se děje, a brzy položila neznámému na rameno svou ruku. Ano, taková byla.“

*Když se stal Josef Punt biskupským vikářem v Roemondu, vstoupilo do domu více ticha. Tělesných sil matky Puntové viditelně ubývalo, i když zůstala až do konce duchovně čilá a svěží.*

„Pro moji zesláblou maminku se nyní staly důležité dvě věci: na jedné straně to byl telefon, pomocí kterého mohla být ve styku s mnoha známými, přáteli i s námi dětmi a mohla nás stále utěšovat a duchovně provázet. Na druhé straně to byla modlitební knížka, která se stala jejím životem. Všechny modlitby jsem jí dal zvětšit, aby je mohla snadněji číst. Modlitba se nyní stala jejím posláním. Nikdy nepotřebovala televizor.“

*Marie Alžběta Puntová zemřela několik měsíců předtím, než byl její syn jmenován pomocným biskupem v Haarlemu/Amsterodamu. O svém jmenování se dověděl 25. března 1995, v den 50. výročí prvního zjevení v Amsterodamu.*

„Bylo to 17. ledna 1995. Právě jsem měl odejet do zahraničí, ale auto stávkovalo. Asi to tak mělo být. Jak jsme měli ve zvyku, zakončili jsme den společným růžencem. Venku zuřila velká bouře. Na naší ulici vypnuli proud, a tak jsem zapálil svíci. Když jsme řekli poslední Amen, rozsvítla se náhle všechna světla. Moje matka se naklonila nad stůl a v okamžiku zemřela. Držel jsem ji v náručí a udělal jsem jí okamžitě svátost posledního pomazání.“

*Podle Vítězstvo srdce 39/2004*

# Panna Maria Lurdská a Eucharistie

Od „Národní pouti“ v roce 1888 jsou velké pouti spojeny s průvodem s Nejsvětější Svátostí. Tehdy napsaly noviny *Journal de la Grotte*: „Naše dobrá Matka chtěla ustoupit, aby udělala místo svému božskému Synu v Nejsvětější Svátosti.“

Nejsvětější Svátost získala v celém poutním dění v Lurdech ústřední roli, která je dnes neodmyslitelná. Došlo k tomu takto: 21. srpna 1888 prožívali poutníci Národní pouti den zkoušky. Nedošlo takřka k uzdravení a navíc se rozpoutala strašná bouřka, která večer znemožnila světelný průvod. Při pohledu na smutné řady poutníků přišel jeden zbožný duchovní s myšlenkou uspořádat průvod se Svátostí oltární mezi nemocnými a oslavit ji voláním plným důvěry. Proč by neměl božský Spasitel vyslyšet volání nemocných, jak to rád činil za svého života? Řečeno – uděláno.

Již druhý den v oktáv Nanebevzetí Panny Marie (dnes je to svátek Panny Marie Královny) se konalo první procesí s monstrancí. Poprvé zazněla vroucí volání: *Pane, chceš-li, můžeš mě uzdravit! – Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nad námi!*

A co se stalo? Sotva zazněla tato prosebná volání, zvedlo se před jeskyní ne méně než osm nemocných, kteří náhle získali dar zdraví. Kdo by mohl popsat jáсот zpěvu Magnificat, který stoupal k nebi mezi slzami vděčnosti? Od té doby denně zaznívá v Lurdech jáсот srdci ke cti Nejsvětější Svátosti oltární.

Ze zprávy dr. Boissarie u příležitosti Eucharistického kongresu v Lurdech 1898 vyjímáme:

„V roce 1888 jsme začali registrovat uzdravení, která se udála během eucharistického průvodu. V tomto prvním roce 16 % všech uznaných uzdravení se uskutečnilo během procesí (7 ze 40). Často začíná uzdravení při koupeli a pokračuje během eucharistického průvodu. Zřídka kdy je tomu naopak. Často však při koupeli nebylo možno zaznamenat žádné zlepšení, za-

tímco k náhlému uzdravení došlo před Nejsvětější Svátostí.

První takto uzdravenou, která nám byla oznámena, byla *Nina Kin*, 22letá dívka, která sem byla dopravena z jedné pařížské nemocnice. Při neopatrném pohybu na sebe vylila 25 litrů kyseliny sírové a měla těžké popáleniny na nohou až k nervům, takže 10 měsíců nebyla schopna žádného pohybu. Všechny lékařské procedury naprosto selhaly. Během Národní poutě absolvovala dvě koupele, ale nedostavilo se žádné zlepšení. 22. srpna ležena na matraci před jeskyní, když kolem procházel průvod s Nejsvětější Svátostí. Náhle se cítila pozdvižena, vyskočila ze svého lůžka, přeskočila zábra-

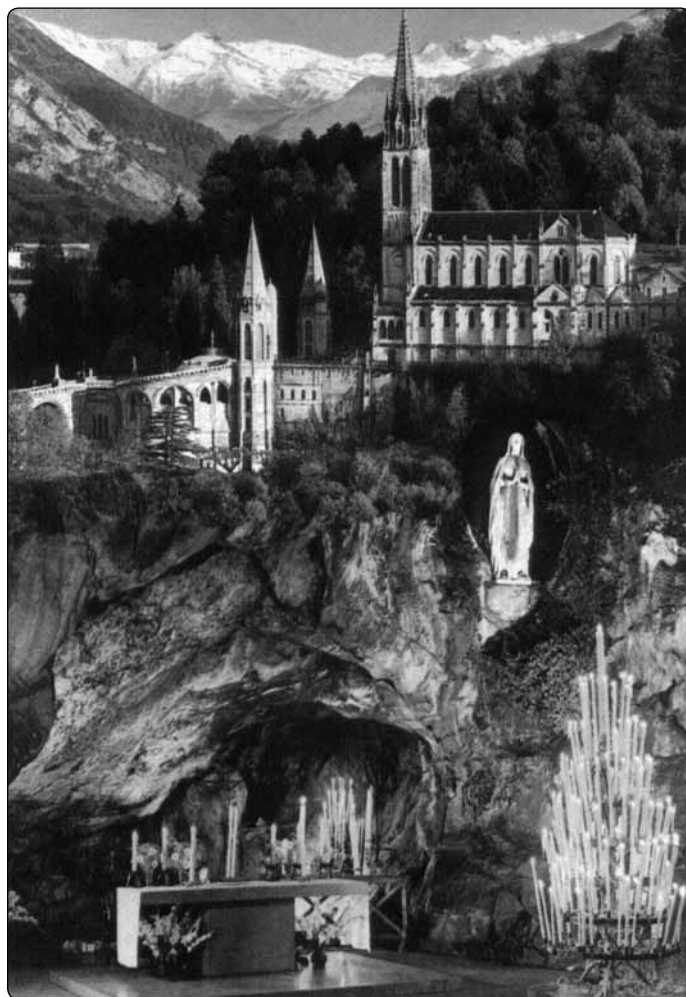
dlí a pevným krokem provázela eucharistický průvod.

Chtěl bych se tu zmínit o jednom z nejzajímavějších uzdravení z roku 1889. Jedná se o slepou dívku ve věku 19 let Marii-Luisu Horeauimovou. Nemohla vnímat ani denní světlo, bylo nutné ji vodit za ruku a podávat jí stravu. Měla opakovaně zánět rohovky, takže její oči ztratily všechnu světelnou propustnost. V den, kdy došlo k uzdravení, se nemohla dostat před jeskyni a zdržovala se v blízkosti bazénů. Prosila svou přítelkyni, aby jí řekla, až půjde Nejsvětější Svátost kolem ní. – Výkřiky se blížily. Když jí přítelkyně řekla: ‚Teď je tady!‘, vrhla se slepá na kolena se slovy: ‚Pane,

chceš-li můžeš mě uzdravit! Pane, dej, ať vidím!‘ V tom okamžiku ucítila oslepující světlo, které proniklo její zrak a způsobilo palčivou bolest, při čemž se její oči otevřely. Spatřila jeskyni, poutníky, kteří se modlí na kolenou, a Nejsvětější Svátost, která jí žehná. Jejím zraku se vrátilo světlo a mohla rozeznávat vše do nejmenších podrobností. Vyšetřovali jsme její zrak a je zcela jasný a zdravý.

V roce 1889 se tímto způsobem stala celá řada dalších zá-zraků nanejvýše zajímavých. Paní Facque z Pont-Mousson je matkou deseti dětí a je jí 44 let. Pět let je ochrnutá a donesli ji do Lurd již umírající. Přinesli ji k bazénům zcela bezmocnou. Přítomné sestry prohlásily: ‚Ta už je ztracená, tu Matka Boží již neuzdraví.‘ Osm ošetřovatelek ji svléklo a ponořilo do vody. Zcela ztratila barvu ... je v agonii, to je konec. V tom okamžiku zazněl zvonek, který ohlašoval příchod Nejsvětější Svátosti. Lilo jako z konve. Přikryli umírající a vynesli ji ven. Ošetřovatelky se vrhly na zem a poklekly do bláta. Jedna sestra se pokusila nemocné trochu pozvednout hlavu, ale marně. Hlava klesla zpět a oči zůstaly zavřené. V tom okamžiku se přiblížila Nejsvětější Svátost. Tu se nemocná náhle napřímila a podívala na monstranci. Vstala a šla Nejsvětější Svátosti vstříc... A pak před ní padla na kolena. Postavili jí monstranci na hlavu. Ihned povstala a šla bosá za ní a zářila radostí. Dalo jim to námahu, aby ji udrželi, protože chtěla jít s průvodem.

Mohli bychom se také zmínit o mladém Guy de Montpelier. Dlouho se bezvysledně léčil v nemocnici. Jeho zkrácená paže byla ochrnutá, kůže byla uvolněná. Zdravou rukou pozvedl svou nemocnou paži a dotkl se monstrance. Pocítil silný otřes a do jeho paže se vrátil život a síla. Pak sám uvolnil svou paži z dlah a byl zcela zdrav.



Vedle něho ležel 12letý chlapec, který nikdy nechodil. Kromě toho byl upoután na lůžko, protože měl tuberkulózu kyčlí. Když kolem něho procházel kněz s monstrancí, chytil jeho vélum a nechtěl se pustit. Marně se pokoušeli jeho ruce uvolnit: „Pustím se, až budu uzdraven!“ Žádné domluvy nepomáhaly. Pustil se opravdu, až když mohl uzdraven vstát. Užaslý dav ho pak nesl dále triumfálně v procesi.

Rekl jsem, že jsme zaznamenali až 60 % uzdravení před Nejsvětější Svátostí. Tento počet je už překročen. V roce 1898, když přijel poutní vlak z Arrasu, takřka všechna uzdravení se stala během procesí.“

*Dr. Boissarie*

*Podle Die schönsten eucharistischen Wunder, Sešit I. Miriam Verlag 1994*

překročit svou přirozenou omezenost a spolehnout se plně na nekonečnost svého Tvůrce. První lidé zhřešili právě tím, že tuto nabídku odmítli a sami chtěli zaujmout místo nejvyšší autority, jako by rozuměli řádu věci lépe než jejich Původce a Stvořitel. Tuto nezřízenost jsme po nich zdědili jako sklon k pýše, která nás pronásleduje, a to i poté, co nás z tohoto stavu přišel Boží Syn vykoupit. Jeho *poslušnost až k smrti* je nejen nezbytnou cenou výkupné oběti, ale má pro nás také hodnotu strhujícího a závazného příkladu. Bohužel, prométheovské pokušení nás vytrvale popichuje, abychom se stále přetahovali s Bohem, kdo z koho. Děje se tak ve velkém obzvláště od dob tzv. reformace.

Největší problém protestantismu nespočívá ve věroučných odchylkách, ale v jeho základním

postoji: vytvořit pro člověka zadní dvířka a právo posledního slova: **Já sám...** I úkon zbožnosti se může stát nakonec skrytou a tím více povážlivou formou upřednostňování sebe samého. Jestliže jsem si zvykl uctívat Boha, protože se mi to líbí, a jen tak, jak se mi to líbí, dělám si z Boha pouze pomůcku k svému sebeuspokojení. *Tento lid mě ctí jen úcty, ale jeho srdce je daleko ode mě.*

Při vši ekumenické horlivosti duch protestantismu nejen že není na ústupu, ale ještě více se rozmohl a zabydlel se i uvnitř katolické církve jako jakési vnitrocírkevní protestantství, při čemž je nemálo těch, kteří to pokládají dokonce za výsledek Koncilu. Koncil zatím nepřináší své očekávané plody ne proto, že by dosud nebyl uváděn do života, ale proto, že se v jeho jménu zcela neprávem rozšířilo něco, co zá-

měru Koncilu vůbec neodpovídá. Vytratil se duch úcty a podřízenosti a zabydlel se postoj: já sám. (I přijímání na ruku je jeho ovocem.) Libovůle zdomácněla všude: po liturgii i ve výkladu Desatera či v přijímání papežova hlasu. Zdá se, že tělesně churavá, ale duchem docela mladá hlava Církve už všechnu naději může vkládat jen do generace budoucnosti. Ačkoliv známky úpadku a ohrožení církevního života jsou zcela evidentní, postoj odpovědných neodpovídá této situaci. Zdravá společnost v případě ohrožení upevní svou kázeň a semkne se kolem své hlavy, nemocná se naopak rozklízí a zneužívá situace k tomu, že každý táhne za svůj vlastní provaz. Kde pak má svět hledat tak nezbytnou sůl a světlo, na které má nárok?

-red-

## AMSTERODAM - město Eucharistie a Matky všech národů

Nadpřirozený charakter amsterodamských zjevení Panny Marie potvrdil 31. 5. 2002 tamní biskup Mons. J. M. Punt. Matice cyrilometodějská vydala o nich obsáhlou knihu „Poselství Paní všech národů“ (208 str., A5, 149 Kč). V poselství z 20. 3. 1953 zdůvodňuje Panna Maria volbu Amsterodamu jako místa svého zjevení: „Amsterdam jsem si vybrala jako místo Paní všech národů. Je i místem Svátosti olátní.“

25. března 1345 se totiž stal v tomto tehdy ještě malém přístavním městě velký eucharistický zázrak. (Viz cit. kniha str. 178.) Po 600 letech přesně téhož dne 25. března o svátku Zvěstování se Panna Maria zjevuje Idě Peerdemanové. Jako náš další příspěvek k roku Eucharistie připravuje MCM vydání druhé knihy o těchto zjeveních - „Eucharistické zážitky“. V ní se např. dovídáme, že 31. května 1975 po svatém přijímání měla Ida Peerdemanová vidění. Uslyšela hlas: „Pojďte, následujte mě a dívejte

se!“ Měla dojem, jako by se ta výzva netýkala jenom jí. Přišla do velkého údolí, uprostřed velká skála. Znenadání se strhl špinavý, tmavý déšť, který všechno pošpinil, takže nebylo vidět nic jiného než prach. Kolem hory prachu ležely samé mrtvoly v černém šatě. Kolem nich byly také mrtvoly v pestrém šatě.

Na úpatí skály viděla zeměkouli a kolem ruiny chrámů a věží. Nade vším se strhl strašný nečas s hromy a blesky. Na nebi se ozval hlas: „Podívejte se, co jste udělali s mým stádem: smrt a zkáza! To je moje poslední varování! Vraťte se zpět k pravé liturgii! Zaveďte moje stádo opět k svátostem!“

Nade vším viděla kopuli Svatopeetrského chrámu. Najednou

ztlchla silná bouře, která odválala z hory všechnen prach. Všechno s touto bouří zmizelo, zůstala jen skála... Údolí bylo zase nádherné. Uprostřed stála nyní velká lesknoucí se skála jako z křišťálu. Ze středu skály tekla křišťálově čistá voda.

Náhle padal z nebe ohnivý déšť. Ohnivé kapky pronikaly kolem skály hluboko do země. Nad tím bylo všechno plné světla. Najednou přišlo z dále obrovské stádo ovcí s beránky, bílými a černými, kteří se změnili v lidi různých ras. A slyšela nebeskou hudbu. Všechno bylo plné radosti a jásotu. Pak uviděla zeměkouli zase celistvou. Z nebe se nesl všude silný hlas:

„Podívejte se, Duch Svätý, Duch pravdy a života je zde,

a Ona, kterou jsem poslal, Paní, vaše Matka!“...

Centrální událost, kterou Paní staví do středu, je „každodenní zázrak“ mše svaté, protože mnozí už neznají nesmírnou sílu a význam svaté Eucharistie.

„Nastávají velké události. Svět je v rozkladu. Národy, pamatujte přece na každodenní zázrak, kterým vás obdaril Pán Ježíš Kristus. Dal vám ho, abyste ho každodenně znovu prožívaly. Jste si vědomy, co promeškáváte, oč přicházíte?“

Národy, řekla jsem: Přicházím napomenout národy, přicházím dát útěchu svým apoštolům, svým dětem, všem národům. Paní přišla. Je zde! Přiveďte své děti k Pánu Ježíši Kristu. Naučte je opět se modlit tak, jak vás učí svou modlitbu Paní všech národů. Paní prosí vás, rodiče: Naučte tuto modlitbu své děti. Přiveďte své děti zpět k Oběti. Přiveďte zpět k Oběti národy.“ (51. poselství)

-jv-

*Modleme se všichni a denně:*

*Pane Ježíši Kriste, Synu Otce, sešli nyní svého Ducha na zem.*

*Dej, ať Duch Svätý přebývá v srdcích všech národů, aby byly ochráněny před zkázou, neštěstím a válkou.*

*Kéž Paní všech národů, která kdysi byla Marií, je naší Přimlůvkyní. Amen.*

# Církevní hudba není ozdoba ani duchovní zábava, je to liturgie

Podstata a úloha toho, co nazýváme „Musica sacra“

**Svatý Tomáš Akvinský říká: „Hudba je jediná z věd, která se může odvážit vstoupit do chrámového prostoru.“ Jsou to provokativní slova významného scholastika. Dnes je třeba se dále ptát: O jakou hudbu se jedná?**

Podívejme se na obraz Mistra od sv. Vavřince z roku 1420. Dítě sahá statečně do strun citory. Jeho rysy jsou uvolněné jako u profesionálního hudebníka. A přitom je to ještě kojeneček, který nahý bezstarostně sedí na klíně své Matky. Nástroj by ještě sám neudržel, proto mu asistují dva andělé, kteří by ve svých původních liturgických oděvech působili nepřiměřeně, protože vznešený šat je trochu těžký na to, aby dělali kulisu pro hudbu kojence. Proto se naporádili jinak a drží loutnu, na kterou Ježíšek hraje po vzoru krále Davida.

A přesto je v tomto obrázku jakási nevyhnutelnost. Snadno odhalíme, že Dítě nepotřebovalo žádnou výuku, aby se naučilo hrát na tento nástroj. Proto okřídlení služebníci nijak nežasnou nad nadáním Novorozence. Jeho Matka nabízí s uvolněním a s dobrotivým výrazem v tváři svůj klín jako sedadlo. Podpírá maličkého, aby mu nepohodlná poloha nebránila v jeho úkolu provozovat hudbu. A to je jeho zcela zřejmý úkol. Dává zaznít tomu, proč vlastně přišel na tento svět.

## „Christus cantat in ecclesia“

Boží Syn chce překonat hluchotu a němotu padlého lidstva. Chce dát zaznít pravdě. Nikoliv pouze řečí a slovem, nýbrž celistvostí svého poslání. On je původce vesmíru, který je podle antických představ uspořádán podle měřítek božské harmonie. Je to souzvuk a soulad božské skladby. Boží Syn vystupuje na scénu světa jako hudebník. Vnáší do světa nový řád, po kterém svět vzdychá. On je Alfa a Omega, řád a pořadající současně.

„Christus cantat in ecclesia,“ tak popisuje sv. Ambrož božské poslání Syna člověka: „Kristus zpívá v církvi“ – jeho posláním je hudba, je to hymnus, který v dokonalé kráse utváří kosmickou jednotu, pravdu a krásu navzdory všem protichůdným zvukům. Kristus je umělec par excellence. V něm a s ním je kořen všeho umění.

Malý drahocenný obraz maliče od sv. Vavřince v rajske zahradě z kolínské Pinakotéky dává zaznít právě této hudbě, která obsahuje zjevení Božího vtělení pro tento svět. „Maria v rajske zahradě“ z roku 1420 uka-

zuje Božího Syna současně jako hudebníka a nástroj spásy. Neprehlednutelné lidské rysy dobře živěného kojence kontrastují se vznešenými bytostmi, které mu pomáhají zpívat a hrát před zlatým pozadím, které označuje časovou neohraničenost.

## Nic propagandistického

Právě to je úkolem každé církevní hudby, která si ještě zaslouží tento název: pomáhat božskému hudebníkovi Ježíši Kristu na této zemi zpívat jeho *canticum novum* – jeho novou píseň – a propůjčit mu k tomu svůj hlas. Tato hudba nesmí mít

v sobě nic propagandistického: je spíše zazníváním pravdy, která se do hudby obléká jako do pláště, aby byla slyšitelná. Spíše než krásnou dekorací, duchovní zábavou je duchovní hudba součástí samotné události zjevení.

Staletí a zvláště církevní rozkoly pohřbily tento zřetel podnutí ducha doby. Dnes je pro mnoho lidí nesrozumitelné, v čem spočívá smysl církevní hudby. Především v době, která už neví, co to znamená klánění. Protože církevní hudba, jást sám o sobě, neslouží k tomu, aby šimrala v uších konzumenty, ona zpívá Trojjedinému Bohu, vzdává mu zaslouženou chválu. Není proto okrajovou záležitostí liturgie, není pouhou okrasou, stafáží, nadbytečnou nebo dokonce rušivou hříčkou, ona je liturgie sama, její integrovaná a podstatná součást.

## Gregoriánský chorál

Druhý vatikánský koncil ve své instrukci *Musicae sacrae* zdůraznil právě toto. Je proto s podivem, že tato prapůvodní dimenze liturgické hudby, které Církev opět zajistila oprávněnost, se těší (v rozporu s II. vatikánským koncilem!) tak malé pozornosti a je odstrkována stranou ve prospěch falešně pochopeného společného divadla, jako by byla lidem odcizená. Přitom má právě tato liturgická hra, která je bez zpěvu chvály nemyslitelná, po výtce lidské dimenze. Neboť člověk nenachází sám sebe, když hledá sebe, nýbrž když hledá Boha. A k tomu mu pomáhá liturgická hudba. Vznosné zpěvy gregoriánského chorálu ho berou jakoby za ruku a vyvádějí ho – podobně jako nadčasová stylistika ikon – z úzkosti a malosti jeho každodennosti do božské výše a krásy, do přítomnosti skrytého Boha, který však není skryt natolik, aby ho člověk nemohl vidět a slyšet. Protože Bůh ukazuje obraz své bytosti v harmonii kosmu, jehož „hláskou troubou“ je harmo-



nie v hudbě. V tom, jak rozvádí disonanci do souzvuku, stává se spásou padlého světa. Je osvobozena od chaosu a krachu hříšnosti k harmonii božského spásného konání.

### Kristus jako umělec

*Musica sacra* má svůj ústřední význam pro zjevení a pro spásné konání: ona je znějící stranou pravdy, která osvobozuje. Ona zpřítomňuje věčnost v časnosti v slyšitelném *canticum novum*, které intonuje božský hudebník Kristus ve své Církvi. Proto, jak říká Tomáš Akvinský, může být hudba jedinou vědou, která se smí odvážit vniknout do chrámového prostoru. Ona je nositelkou onoho „Svatý, svatý, svatý“. Když zaznívá, uskutečňuje se v její harmonii obrazně onen souzvuk pozemského a nebeského, který Kristus svou krví na kříži obnovil, a to již nikoliv tak hravě a bezstarostně, jako když Ježíšek na klíně své Matky brnká na struny loutny. A přece má i ona hodina na Golgotě svou hudební dimenzi.

František Benátský v pojednání o *harmonia mundi* vysvětluje: „Tympánem svého na kříži rozpjatého těla rozezvučel Kristus, když jeho duše na něho bušila a jeho dech tvořil ozvěnu, mnohem sladší a mnohem lepší hudbu, než o jaké se mluví u Orfea, neboť ona přitahuje k sobě všechny z nejdálších končin světa, takže za ní spěchají.“

Kristus – Hudebník a Zpěvák tohoto *canticum novum*, propůjčuje oné *musica sacra* svůj hlas, aby tato hudba dospěla k lidskému sluchu, aby ho více než jen bavila, aby ho po předchozím hříšném zmatení učinila opravdu blaženým v obnovené jednotě mezi nebem a zemí. Posvátné tóny hudby hodné Boha se vylévají jako lék na rány padlého světa.

Z Komma 12/2002  
přeložil -lš-

## Hnutí čistých srdcí

Hnutí „True Love Waits“ (Pravá láska počká) vzniklo v USA v roce 1993. Sdružuje několik milionů mladých lidí, kteří učinili smyslem svého předmanželského života úplnou sexuální zdrženlivost až do uzavření svátostného manželství.

Hlavní propagátorkou je miss Ameriky 22letá Erika Haroldová, která na každém veřejném



Erika Haroldová

vystoupení vyzývá k předmanželské čistotě. Hnutí se rozšířilo i na manžely, mezi kterými propaguje věrnost manželské přísaze a odmítnutí umělé antikoncepce. „Zachování slibu čistoty srdce je možné jen díky osobnímu vztahu k Ježíši Kristu a každodenní modlitbě.“

Hnutí čistých srdcí dorazilo i do Polska. Jeho hlavním propagátorem je P. Mieczysław Piotrowski, hlavní redaktor časopisu *Miujecie się*.

### Modlitba zasvěcení

Pane Ježíši, děkuji Ti, že mě miluješ láskou, která chrání od zlého, pozvedá z největších poklesků a léčí nejbolestnější rány. Očisti mé srdce od všeho zla, které mi nedovoluje zakoušet dar čisté lásky a radovat se z ní. Odevzdávám Ti, Pane, svou paměť, rozum, duši i tělo spolu se svou pohlavností a slibuji, že se vystříhám pohlavního soužití před přijetím svátosti manželství. Zavazuji se, že nebudu číst, kupovat ani se dívat na časopi-

sy a filmové programy s pornografickým obsahem. Slibuji, že se budu denně modlit, číst Písmo svaté, pravidelně přistupovat k svátosti pokání a přijímat Eucharistii a zachovávat Desatero společného křížového tažení lásky.

Pane Ježíši, buď jediným Pánem mého života. Nauč mě získávat dovednost kontroly nad pohlavním pudem a city. Prosím Tě o pomoc, abych se vyhýbal všemu, co vyvolává závislost, tedy kouření, alkoholu a narkotikům. (Budu se oblékat tak, aby to druhé neprovokovalo a nevyvolávalo u nich zlé žádosti.) Uč mě žít a chovat se tak, aby v mém životě byla nejdůležitější láska. Panno Maria, moje Matko, doved mě cestami víry k samému prameni Lásky, k Ježíši, abych jen jemu věřil(a) a důvěřoval(a). Amen.

### Desatero křížového tažení lásky

Kardinál Stefan Wyszyński:

1. Měj úctu ke každému člověku, protože v něm žije Kristus. Buď citlivý k druhému člověku, svému bratru.
2. Smýšlej o všech dobře a o nikom zle. Snaž se i v tom nejhorším najít něco dobrého.



3. Mluv o bližních dobře a nikdy zle. Naprav každou křivdu způsobenou slovem. Nevyvolávej neshody mezi lidmi.

4. Rozmlouvej s každým jazykem lásky. Nezvedej hlas. Nenadávej. Nepůsob druhému nepřijemnosti. Neuchyluj se ke lži. Prokazuj dobrotivost.

5. Odpouštěj všechno a všem. Nechovvej v srdci zášť. Nabízej vždy jako první ruku ke smíru.

6. Jednej vždy ve prospěch bližního. Dělej každému dobro, jaké by sis sám přál. Nemysli na to, čím jsou druzí povinni tobě, ale co ty jsi povinen jim.

7. Měj soucit s trpícím. Přinášej ze srdce rád útěchu, radu a pomoc.

8. Pracuj s největší svědomitostí, protože z plodů tvé práce mají prospěch druzí, tak jako ty máš užitek z práce druhých.

9. Zapoj se do společné pomoci bližním. Buď otevřený vůči chudým a nemocným. Dávej ze svého. Snaž se postřehnout potřeby druhých kolem sebe.

10. Modli se za všechny, i za nepřátele.

Podle *Miujecie się*

### DEN SVATOSTI ŽIVOTA V USA

Prezident Bush vyhlásil 19. leden za „Den svatosti lidského života“. „Máme v USA odpovědnost za to, abychom chránili život nevinných a slabých.“

Prezident citoval prohlášení nezávislosti, ve kterém se praví, že Bůh každému člověku zajistil právo na život. „Den svatosti života“ prohlásil Bush za příležitost slavit „svatý dar života“. V minulosti byly podle něho dosaženy významné pokroky ve výstavbě „kultury života“. Bush skoncoval s praxí, že se výnosy daní používaly na potraty v jiných zemích. Chce dále podporovat programy propagující zdrženlivost před manželstvím a adopce.

### POZITIVNÍ ZMĚNA V OSN

Snahy americké vlády o ochranu nenarozeného života mají další úspěch: generální tajemnice UNICEF Carol Bellamy, zastánkyně potratů, odstoupila a byla nahrazena Annou Venemanovou, zastánkyní života a titelkou Matky Terezy. Jmenování pani Bellamy v roce 1995 způsobilo, že se Vatikán v roce 1997 z organizace stáhl.

Kath-net

## Pád zdi v Berlíně – kněžské svěcení v klasickém římském ritu

9. října 2004 se v Berlíně Weddingu dělo něco neobyčejného. Celá ulice před kostelem sv. Afry byla vyzdobena žluto-bílými vlajkami a chrám se Božím lidem zaplnil už od rána do posledního místa. Přijela černá limuzína, ze které vystoupil kuriální kardinál Dario Castrillón Hoyos, prefekt kongregace pro klérus a předseda papežské komise *Ecclesia Dei*, který zvlášť přijel do Berlína až z Říma, aby vysvětil jednoho podjáhna na jáhna a jednoho jáhna na kněze podle římského ritu z roku 1962. Něco takového neviděl Berlín 40 let.

Oba novosvěčenci patří k Institutu sv. Filipa Neri, který se u tohoto kostela usadil teprve před třemi měsíci. Tak jako tento kostel tak i další berlínské kostely není berlínské biskupství schopno dále udržovat, protože je silně zadluženo. Farnosti se musí spojovat a kostelům hrozí, že budou stát prázdné nebo budou sloužit zcela jiným účelům. Tento krásný novogotický kostel bude však tohoto osudu ušetřen.

Institut sv. Filipa Neri, který existuje již dva roky, se zde usadil v červnu 2004. Zatím k němu patří čtyři členové a jeden kandidát. V květnu 2004 udělil Svátý stolec institutu papežské právo jako společnosti apoštolského života. Takový statut papežského práva získávají společnosti obyčejně po dlouhé čekací době. Když jdou věci dobře, trvá to nejméně deset let. Společnost pak získává určitou autonomii podobně jako opatství nebo řeholní řád. Může sám připravovat kleriky.

Jak došlo k tomu, že tento institut, ve kterém se budou používat výlučně liturgické knihy z roku 1962, byl zřízen v tak krátké době?

Smíření je hlavní záležitostí Jana Pavla II. Když ve Svatém

roce 2000 za srpnových veder vykonalo Bratrstvo sv. Pia X. velkou pouť k hrobům apoštolů, bylo poukázáno na naléhavou potřebu řešit situaci katolíků, kteří jsou spjati s tradiční liturgií. Ukázala se nutnost smíření ve vlastním táboře. Papež vyřešením tohoto problému pověřil kardinála Daria Castrillóna Hoyose. Měl pozvat Bratrstvo Pia X. k rozhovoru.

Tato jednání však ztroskotala, protože bratrstvo je vzhledem k dlouhodobým sporům a diskriminaci velice nedůvěřivé vůči církevní autoritě a samo uvnitř nejednotné. Kardinál Castrillón Hoyos nicméně dosáhl urovnání případu tradičních kněží a věřících v brazilské diecézi Campos. Zřídil na půdě této diecéze personální prelaturu a sám pro ni vysvětil biskupa Mons. Rifana. I to byla mimořádná událost, protože to bylo po čtyřiceti letech první biskupské svěcení v tradičním ritu provedené kuriálním kardinálem.

Aby tuto příznivou hodinu nenechal uplynout bez užitku, přistoupil při tomto biskupském svěcení ke kardinálu Hoyosovi farář Gerald Goesche, aby ho požádal o „malé řešení“ pro ty členy Bratrstva Pia X., kteří jsou zainteresováni na římské nabídce smíru. Dr. Gerald Go-

esche působil šest let jako farář v Rakousku a po své doktorské promoci v Římě poznal při návštěvě benediktinského opatství v Le Barroux tradiční římský ritus a pocítil to jako neodolatelný zážitek a pozvání k životnímu povolání. Protože to však nebylo povolání k životu v benediktinské řeholi, hledal možnost, jak působit jako diecézní kněz a používat tradiční ritus. Tak nejdříve působil šest let v Berlíně v Bratrstvu sv. Pia X. a v té době budoval v Berlíně kostel, jehož stavbu přivedl takřka k dokončení.

Ačkoliv kardinál Hoyos v žádném případě nechtěl způsobit rozštěpení bratrstvu, souhlasil nakonec s návrhem P. Goesche. Ten založil v Berlíně v těsné součinnosti s kardinálem Sterzinským a jinými odpovědnými z místní církve Institut sv. Filipa Neri. Patří k němu kromě P. Goesche jeden novokněz, jeden jáhen a dva seminaristé. Následuje příklad oratoře sv. Filipa Neri, ve které žili spolu kněží a klerici v domácím společenství práce a modlitby. Institut si přál, aby působištěm se stal kostel sv. Afry. To otevřelo Berlínu možnost, aby zde byl stále otevřený kostel, což vyžaduje, aby byla zajištěna stálá přítomnost alespoň jedné osoby. Postupně zde má být stále k dispozici kněz jako příležitost ke zpovědi a rozhovoru, což za-

tím v Berlíně neexistuje. K poslání Institutu patří výuka dětí i dospělých a návštěvy nemocných. Velkou roli hraje také církevní hudba, protože v tom chce být oratoř sv. Filipa zvláštním vzorem. Každou neděli a svátek se koná slavná zpívaná bohoslužba. Ředitel kůru se podle možnosti stará o spolupráci profesionálních hudebníků.

Kardinál Castrillón Hoyos řekl v Římě, že katolíci, kteří se cítí spjati s tradičním rytmem, nesmí být pokládáni za katolíky druhé třídy. Zatímco na mnoha místech se k pohoršení věřících konají bohoslužby nikoliv podle schváleného ritu, ale místní libovůle, věřící katolíci, kteří tíhnou ke „staré mši“, jsou diskriminováni. Přitom tradiční ritus vedl celé generace ke svatosti života.

Několik kroků od bývalé berlínské zdi se nachází Institut a zve k sobě kandidáty. „Nepotřebujeme dnes... duchovní mosty určitého druhu, které zprostředkují našim potomkům neporušené dědictví víry našich otců?“ Kardinál Hoyos řekl ve své homilii: „Můžeme zvolat v duchu sv. Filipa Neri: Pane, pohleď na toto město a nezastavuj proud své milosti.“

I kardinál Sterzinsky si udělal čas, aby mohl být přítomen kněžskému svěcení 9. října. Lépe nemohla být vyjádřena jednota Institutu sv. Filipa s místní církví. Kněžské svěcení v Berlíně bylo radostí pro všechny, kteří touží, aby Církev neohroženě trvala na svých kořenech a získávala z nich sílu.

Od první neděle adventní 2004 je Institut s. Filipa Neri jediným uživatelem kostela sv. Afry. To znamená, že další náklady jdou k tíži Institutu, který vzhledem k tísnivé finanční situaci diecéze bude závislý především na darech svých věřících. Je to zkouška důvěry v Boží prozřetelnost i horlivost Božího lidu.

Z *Der Fels* 1/2005  
přeložil -lš-



Institut sv. Filipa Neri v Berlíně

## Je to svaté, nikoliv trapné

Jan Pavel II. není manažer nebo reprezentant nějaké instituce. A také si „nehraje“ na Petra. On je Petr.

*Je to obraz trápení nebo heroická kázeň? Pro některé lidi je to provokace, že starý nemocný papež v moderním světě nechce ze svého zdravotního stavu vyvodit „důsledky“. Jiní, kteří vědí o nadpřirozené dimenzi bolesti a utrpení, tuší symbolický význam obrazu toho shrbeného muže v bílé klerice. Cítí, že se zde děje něco tajemného, co se vymyká jejich soudu...*

Když papež Jan Pavel II. večer v den své volby zvolal k množství lidí přítomných na náměstí sv. Petra slova: „Nebojte se, otevřete dookořán brány Kristu!“ – bylo každému jasné: Tento pontifikát pohne mnoha věcmi. Nejen proto, že Polák Karol Wojtyła přišel ze země, která leží za železnou oponou. To, co nejvíce zapůsobilo, byla nesmírná dynamika a mladistvý duch tohoto muže. Tento papež elektrizoval lidi.

Nyní po více než čtvrt století své služby Církvi se stal obrazem neudrživého stáří. Tíže úřadu, nemoc a věk, atentát v roce 1981 a jeho následky, zlomenina stehenní kosti ho silně poznamenaly. Přesto podává výkon, který se jeví nadlidský. Nedopřeje si přestávky. Na odstoupení nepomýšlí.

Tak se starý nemocný papež stal pro mnohé provokací. „Již pohled na něho působí téměř bolest,“ napsaly o něm jedny katolické noviny. Jeho ztížená pohyblivost se pro mnohé stala trapnou. A co horšího, jeho řeč se pro mnohé stala nesrozumitelnou. Mluví nezřetelně, z úst mu stéká slina, kterou mu sekretář pokud možno diskretně utírá. To všechno před objektivem kamery. Obrazy, které jdou do celého světa. Je to obraz podle zřetele buďto trápení, nebo hrdinné kázně.

### Traslavá obrna

O příčinách jeho choroby se léta spekuluje. Spekulace o rakovině střeva se ukázaly jako nepodstatné. Příčinou jeho těžkého tělesného postižení je Parkinsonova choroba, kterou trpí již více než deset let. R. 1817 ji po-

psal londýnský lékař jako traslavou obrnu. Příčiny a rozvoj choroby jsou stále neznámé. Pokud má choroba u papeže normální průběh, je zcela přirozené, že je odkázán na pojízdné křeslo a potřebuje stále více péče. Zda se později dostaví také demence, duševní zhroucení osobnosti, nevíme. Toto stadium nastává u 30 % případů.

Každopádně nejsou duševní nebo citová omezení u papeže vůbec patrná. Jeho osobnost se nijak nemění. Spolupracovníci z římské kurie a návštěvníci z celého světa zdůrazňují stále znovu: Svatý otec je stále stejně pohotový, má rychlý postřeh a navzdory všemu i mnoho humoru.

### Chýry a naděje

Přesto kolují spekulace a dohady o jeho nastávajícím odstoupení. Svět médií zde rozvíjí svou vlastní dynamiku. Když se novináři ptají nějakého člena hierarchie, zda je to možné, aby hlava Církve sama odstoupila, je odpověď zpravidla také výzvou k takovému kroku. Kardinál Ratzinger řekl v květnu 2002: „Kdyby viděl, že už absolutně nemůže dál, jistě by odstoupil.“ Papež prý je rychleji unavený než dříve, je také více tichý, „ale ne tak, aby nebyl schopen řídit Církev.“ I když řadu věcí delegoval, podstatné věci „drží pevně v rukou“.

Na brzký konec Wojtyłova pontifikátu čekají už dlouho někteří teologové, kterým je tento papež trnem v oku. Brání totiž podle nich, aby se Církev přiklonila k modernímu světu, protože odmítá současné morální principy, počíná si despoticky, je hrobařem

každé životní radosti a vzhledem k své chorobě není schopen dávat ekumenické impulsy. Strašná byla prý jeho tvrdohlavost ve věci poradenství pro těhotné v Německu a nesnesitelné je jeho nařízení, že na katolických fakultách mají zprostředkovat také katolickou nauku (Ad tuendam fidem).

Již dávno si však tento papež dobyl srdce a hlavy těch, kterým patří také budoucnost Církve. Mladých lidí. Na Světový den mládeže v Římě přišly dva miliony mladých, aby viděly a slyšely tohoto šedivého starce. Nikdy v dějinách se ještě neuskutečnilo takové shromáždění mladých lidí. Nepoznal něco podobného ani „Woodstock“ ani „Rock v ringu“. Poselství papeže mladým lidem je poselství evangelia, stejně tak staré jako nové. Když starý a nemocný papež mluví k mladým o čistotě a sebeodevzdání, o službě a oběti v povolání, pak všichni vědí, že to není nějaké modelové balení. Vidí před sebou někoho, kdo za svými slovy stojí celým svým životem. Dojemné jsou okamžiky, kdy mladí lidé povzbuzovali potleskem Svatého otce, když pro vyčerpání musel přerušit svou promluvu. Mnozí už zkoumali tento paradox: jak je to možné, že tento papež fascinuje právě mladé lidi?

Z čistě funkcionálního hlediska je papež při výkonu svého úřadu hendikepován. Je protipólem kultury mládeže-zdraví-krása-úspěch-peníze. Jeho vzezření se v tom směru vyhrocuje každým dnem. Obyčejné kategorie posuzování hodnot se sem už nehodí, to lidé cítí. Je třeba sáhnout k evangeliu: *Ty jsi Petr, to je skála, a na té skále zbuduji svou Církev a brány pekla ji nepřemohou* (Mt 16,18). „Jan Pavel II. si nehraje na Petra, on ho ztělesňuje, on je Petr,“ napsal Paul Bade v Die Welt.

### Jeho pohled patří Kříži

Se svou „svatou neústupností“ jde dále cestou, kterou nastoupil v r. 1978. Nikoliv jako funkcionář, správce nebo reprezentant instituce, která má více než miliardu příslušníků. Cítí se povolán, aby se do

## PLNÝ PROGRAM O VELIKONOCÍCH 2005

Jan Pavel II. má v úmyslu plně se účastnit velikonočních obřadů, a to i přes současný zdravotní stav. Přesné termíny byly zveřejněny. Na Popelčíní středu povede liturgii popelce. 11. února požehná na Svatopetrském náměstí nemocným. 17. března bude slavit s mládeží diecéze Řím mši svatou a adoraci před Nejsvětější Svátostí. Povede křížovou cestu v Koloseu na Velký pátek, slavnost Velikonoční noci a požehnaní Urbi et Orbi. *Kath-net*

poslední nitky své existence vydal ve službě lidem. I když je přítom, jak řekl kardinál Lustiger, „zajatec vlastního těla“. Jeho pohled platí Kříži. Tak říká, že jeho choroba není ničím ve srovnání s tím, co vytrpěl Kristus. Pokud jde o jeho cesty, řekl v roce 2002: „Mnozí říkají, že papež často cestuje v krátkých časových intervalech. Já si myslím, že tito lidé lidsky řečeno mají pravdu. Ale je to Prozřetelost, která nás vede a přivádí nás někdy blízko situaci, že musíme věc udělat per excessum.“

Tato neústupnost není tvrdošíjností, nýbrž plněním povinnosti. Je zavázán sloužit pravdě. V této službě na počátku svého pontifikátu neohroženě urychlil pád komunistické ateistické státní ideologie. Hájí lidskou důstojnost proti systémům, které lidskou existenci redukuje na materiální stránku. Drží pravdu o člověku vysoko také tehdy, když jeho slova mocně tohoto světa přivádějí k zuřivosti. Od svého prosazovaného pojmu „civilizace smrti“ neustupuje zpět, ani když se někdo cítí dotčen. Jeho bezvýhradná ochrana nenarozených, varování před pokusy s lidským životem a před svazky osob stejného pohlaví jsou trvale kamenem úrazu.

Obraz shrbeného člověka v bílé klerice, který se bezvýhradně upsal svému poslání být služebníkem všech lidí, je velkým znamením. Odkazuje nás na to, co nás překračuje. Na to, co není naše dílo a co nemůžeme posuzovat.

*Z Komma 12/2002  
přeložil Iš-*

# Katolická víra a protestantismus

*Agentura Kath-net uveřejnila rozhovor, který jí poskytl P. Konrád Sterniger a který se týká opětovného sjednocení křesťanů*

**Vaše výroky na téma ekumenismu vyvolávají velké vzrušení. Počítal jste s tím?**

Ano, dostávám mnoho ohlasů, pozitivních, kritických i odmítavých. Ale kladné ohlasy ukazují, že mnoho katolíků je znepokojeno tím, jak se dnes někdy praktikuje ekumenismus. Ze své pastorační praxe mám zkušenosti, že je mnoho katolíků, kteří očekávají jasnou a jednoznačnou odpověď na pravdy pravé víry, pravé církve a pravého náboženství. Odpovědí pro nás je jednoznačně zjevená pravda, kterou nám daroval Ježíš Kristus, a tato pravda nesmí být rozměňována ani zastírána. Jediné pravé náboženství je katolické náboženství a jediná pravá je Kristem založená svatá, apoštolská, katolická církev, jak se modlíme ve Vyznání víry.

**Někteří kritikové tvrdí, že svými výroky nestojíte na půdě učení 2. vatikánského koncilu.**

To, co jsem právě řekl, je trvalá nauka Církve. Když se v koncilním dekretu *Unitatis redintegratio* mluví o opětovném smíření křesťanů, má se tak stát v jedné, jediné Kristově Církvi. Když soudím, že křesťané, kteří se odloučili, se musí vrátit zpět do otcovského domu, stojím na půdě Koncilu. Tím neříkám nic jiného, než že katolická církev a jen ona je Církví Kristovou. Já také vedu dialog s těmi, kteří nejsou katolíci křesťané, ale vždy s cílem a touhou, abych pohnul odloučené bratry k návratu do otcovského domu. Církev je bezpečnou archou, ve které se můžeme zachránit.

**Proč je protestantská nauka heretická?**

Kdyby protestantská nauka nebyla heretická, nebylo by zapotřebí, aby ji Tridentický koncil odsoudil. Hereze ruší jednotu víry a schizma, jak víme, jednotu vedení, to se stalo rozkošem pravo-

slavných. Bohužel často slyšíme, že katolíci a protestanti mají více toho, co je spojuje, než toho, co je rozděluje. Ale to zůstává nedoloženo. Co to konkrétně znamená, když se zastávají takové názory? Že to, čím se protestanti od nás liší, je vlastně nepodstatné. Je to opravdu nepodstatné, zda máme dvě nebo sedm svátostí? Je to nevýznamné, že vedle všeobecného kněžství máme také kněžství svátostné? Nebo je to nepodstatné, zda Kristus je přítomen na oltářích v Nejsvětější Svátosti s božstvím a lidstvím, tělem a duší, tělem a krví, nebo ne? Nebo je to nepodstatné, zda existuje očištec jako místo očišťování, nebo ne? Je to něco nedůležitého, zda Panna Maria byla počata bez poskvrny dědičného hříchu a je stále Pannou a Bohorodičkou? Můžete si sami udělat na to názor. Vidíme zde velké ne-

dostatky a bludy protestantismu. To, co rozděluje katolickou a protestantskou víru, nemůže být zamlceno, jako by se nic nedělo. Mezi katolickou vírou a protestantismem jsou nepřeklenutelné propasti. Když to říkám, není to něco proti lásce nebo nepřátelské vůči protestantským křesťanům, je to naopak příkaz bliženské lásky. Upozornit někoho na jeho nemoc a chyby, pokud se tak děje v lásce, je také výrazem opravdové lásky. Co by to bylo za lékaře, který by neupozornil svého pacienta na nebezpečí, která ohrožují jeho život?

**Řekl jste také, že jednota bez pravdy není opravdová jednota. Můžete uvést konkrétní příklady, kde se otázka pravdy nebere dostatečně vážně?**

Jaká je to jednota, kde vedle sebe stojí pravda a blud? Ne-

## EX-BUDDHISTA VARUJE PŘED NEBEZPEČÍM STAVĚT NÁBOŽENSTVÍ DO JEDNÉ LINIE

Pastor Martin Kamphuis (Schöffenburg u Wetzlaru, NSR) prohlašuje, že buddhismus a křesťanství jsou naprosto neslučitelné. Řekl to na konferenci mládeže v Stuttgartu. Podle buddhistické nauky předpokládá osvícení, že člověk nese v sobě osvícenou Buddhovu přirozenost, která musí být bez viny a kterou musí v sobě člověk dále rozvíjet. To se děje přísnou meditací, točením modlitebních mlýnků, padáním na zem a přinášením obětních darů. Takový návod na sebevykoupení je neslučitelný s učením Bible, že jediným Vykupitelem člověka je Ježíš Kristus.

## VZPOMÍNKOVÁ SLAVNOST V OSVĚTIMI

27. ledna v den 60. výročí osvobození Osvětimi se na místě bývalého koncentračního tábora konala vzpomínková slavnost. Zúčastnilo se jí na 2000 bývalých vězňů a bývalých ruských vojáků. Papeže zastupoval z jeho pověření kardinál Lustiger, který v tomto vyhlazovacím táboře ztratil mnoho známých a příbuzných.

## SBÍRKY NA POŠKOZENÉ V ČÍNĚ

Čínští katolíci reagovali na mezinárodní výzvy k solidaritě s postiženými v jihovýchodní Asii. Diecéze a katolické organizace zahájily pomocné projekty pro oběti vlnobití. Čínská vláda dala mezitím k dispozici 60 mil US dolarů pro postižená území.

*Kath-net*

mohu pod pláštěm lásky vyloučit otázku pravdy. A pravda může být jen jedna, a to je ta pravda, kterou nám zjevil Kristus. Příklady, kdy se otázka pravdy stává stranou, je dostatečně mnoho. Katolický kněz a protestantský pastor: Společné vystupování při ekumenických pořadech budí dojem, jako by se jednalo o rovnocenné služebníky kultu. A přece mezi katolickým knězem a protestantským pastorem je podstatný rozdíl. Svaté přijímání při katolické mši svaté a večeře Páně u protestantů – zde je právě Kristovo tělo a tam kousek chleba na památku poslední večeře. Proto není přípustné interkomunio. Mám na mysli mnohokulturní prostory v nemocnicích, na letištích, ve školách... Jsou to prostory, kde jsou symboly všech možných náboženství. Otázka pravého náboženství zde nehraje roli. Zde se vyvolává dojem, jako by si všechna náboženství byla rovna, tzn. stejně dobrá a stejně pravá... A přece jsou to zcela rozdílné světy! Také používání pojmu „církev“ vede ke zmatku, jako by Kristus založil několik různých církví, které se od sebe zásadně liší v podstatných otázkách. Kristus náš Pán si přece nemůže protirečit. Tomu rozumí každý obyčejný laik.

**Jestliže tedy nemáme s protestanty společného Krista, je možná s nimi společná modlitba?**

Byl jsem často na mezináboženských modlitebních setkáních. Musím bohužel říct, že společná modlitba je možná jen velmi obtížně. I když se v modlitbě obracíme na Krista, pak se chci obrátit na celého Krista a k tomu patří také, že Syna a Matku nejde oddělovat. A pak je zde společenství svatých, kteří jsou oslavenými údy Kristova těla. Dále jeho pravá a skutečná přítomnost v Nejsvětější Svátosti. Patří k tomu i starost a modlitba za bratry trpící v očištcí. Pro protestanty je modlitba jen akt lásky. Jak vidíte, všechno nejde dělat společně. Dokonce se stá-

va, že křesťané, kteří se obra-  
cejí v modlitbě k Matce Boží,  
jsou protestanty označováni za  
okultisty. Milost z modlitby mů-  
že plynout jen tehdy, když jsme  
skutečně jedno.

**Jak hodnotíte „Charismatickou obnovu“ a ekumenismus?**

Bůh Duch Svátý je Dárce života. Tak jsem to zažil spolu s mnoha katolíky. Kdo se skutečně dává vést Duchem Svátým, toho uvede do srdce Církve a toho naplní velkou láskou k Církvi a k její viditelné hlavě, k papeži. Duch Svátý nám ukazuje také svou Snoubenku, nejsvětější Pannu Marii. Duch Svátý přivádí odloučené zpět do lůna Církve. Často jsem to s velkou radostí zažil. Pak přijímáme charismatickou obnovu s otevřenou náručí. Bohužel, ne všude vládne tento Duch, nýbrž hnutí se ubírá spíše směrem, že všechna vyznání jsou rovnocenná katolické víře. O nějakém „návratu odloučených bratří do otcovského domu“ se zde bohužel vůbec nemluví. Přitom právě toto by mělo být hlavní záležitostí.

**Nejste s tímto hlasem „osamělým voláním na poušti“?**

Nejsem v těchto otázkách zdaleka sám a také ne ve starosti o ekumenismus, který u mnoha lidí budí dojem, že je to jedno, ke kterému vyznání náležíme. Budu se v následujících dnech modlit z celého srdce, aby bylo jen „jedno stáde a jeden pastýř“. Kéž Duch Svátý osvíti srdce všech v katolické církvi a vzbudí v odloučených bratřích touhu po jednotě ve víře a v lásce v lůně jedné, svaté, katolické a apoštolské církve. A katolíkům kéž daruje větší lásku k Církvi a vděčnost za tento dar, že byli pokřtěni v pravé Církvi. Kéž by se stali rozhodnými aktivními křesťany, kteří odstraňují vlažnost a svým příkladem dávají najevo, že následují volání našeho Vykupitele, aby v Církvi a skrze Církve se narodili k věčnému životu.

Kath-net



### JÁ JSEM TO, NEBOJTE SE (Mt 14,27)

*Ježíš, který poroučí větrům, a ony ho poslouchají, vychází vstříc těm, kteří mají malou víru a jsou bojácní, aby jim dodal odvahu, aby měli k němu velkou důvěru.*

**Odvahu, nebojte se, to jsem Já, řekl jsem svým učedníkům, kteří byli z pohledu na mě vystrašení, když jsem se k nim za východu slunce blížil a kráčel po moři. Těmito povzbuzujícími slovy se dnes v Eucharistii obracím na tebe.**

**Já jsem... Máš-li mě po boku, čeho se můžeš bát? Já jsem Bůh pokoje, který touží, aby tě spasil, Bůh odpuštění, který tě miluje láskou bez mezí. Již před úsvitem všech časů jsem tě miloval, Já jsem Bůh, který nechce smrti hříšníka, nýbrž aby se obrátil a byl živ<sup>(30)</sup>.**

**Já jsem Ježíš skrytý v Eucharistii, jsem Ten, který působí zázraky své všemohoucnosti, Ten, který je zde s touhou, aby pojal do svého vlastnictví celou tvou bytost.**

**Slyš proto sluchem své duše hlas, který ti říká: Neboj se, vrhni se do moře bolestí bez váhání, neboť jestliže máš víru, já sám budu tvou oporou.**

**Miluji tě a jdu za tebou právě proto, že bojuješ marně proti víchřům svých vášní, když nejsem u tebe.**

**Já jsem Ten, který poroučí moři, utiňuje bouře stejně jako utiňuje bouře v duších těch, kte-**

## JÁ JSEM (6)

**ří přicházejí, aby mě vyhledali, kteří mi dokořán otevírají brány, kteří jsou moji.**

**Neboj se, neboj se, já jsem láskyhodný Ježíš.**

**Měj důvěru a bez obav se vrhni do náruče mé Matky, na tento oltář, ze kterého tě moje oči hledají v zástupu. Pojď, pojď, to jsem Já, to jsem Já.**

### Poděkování

Můj dobrý Ježíši, jako Petr vstupuji do vody a nemám strach jít za tebou, když slyším... *Pojď*<sup>(31)</sup>. Tak i já jdu za tebou se stejným nadšením a ze všech sil své bytosti s jistotou, že neotenu, jestliže mám víru.

*Jsi-li to Ty, poruč, abych přišel za Tebou*<sup>(32)</sup>, zachyť mě, jestliže se znovu začnu topit v hlubokém moři mé ubohosti. Jistě, já nemohu přijít za Tebou bez Tebe, ale vztáhni svou ruku a zachyť mě, jak jsi to udělal s Petrem, posilni mou víru v Tvoji moc a v Tvoji ochranu.

Můj Ježíši, miluji Tě a nebojím se, protože *Ty odpouštíš mnoho tomu, kdo Tě miluje mnoho*<sup>(33)</sup>. *Stvoř ve mně čisté srdce.*<sup>(34)</sup>

Ty jsi moje síla. Veď mě, můj Ježíši, a otevři široce mou bytost, aby byla schopna přijmout rozmnožení božského života.

Ježíši, rozmnož moji víru a dej, aby vzrostla také moje víra, která usnadňuje cestu Kříže, která činí povinnosti radostí a je výsadou Božích dětí. Skládám svůj strach do Tvého milosrdenství, protože *nikdo, kdo doufá, nebude zavržen*<sup>(35)</sup>.

Matko dobrotivá, Ty víš, že jsem slabý a sám nezmohu nic. Proto *ON* přišel ke mně a řekl mi, *abych se nebál*. Pros ho, aby mi požehnal, a dopřej mi, abych splnil jeho vůli.

### Myšlenka pro život

Budu se držet této krásné zásady: *dělat dobře to, co dělám, protože dnešní den je to, co Bůh ode mě žádá. Beze strachu z těžkostí, s čistotou úmyslu, s ochotou a radostí.*

### Předsevzetí:

Dnes mě voláš a já se nebojím, Ježíši; říkáš mi, že *jsi to Ty*, a já nekolísám, ať se nacházím v jakémkoliv soužení, v jistotě, že jsi se mou.

Ježíši, obětují Ti dnes cvičení v některé ctnosti k prospěchu Církve

<sup>(30)</sup> srov. Ez 18,23 <sup>(33)</sup> srov. Lk 7,47

<sup>(31)</sup> srov. Mt 14,29 <sup>(34)</sup> Ž 51,12

<sup>(32)</sup> Mt 14,28 <sup>(35)</sup> srov. Ž 25,2

*Ježíš spojil všechny své dary do jednoho jediného. Chopil se možnosti darovat se nám beze zbytku. Svátá Eucharistie je milost všech milostí a dar všech darů. V ní Ježíš zpřítomnil lásku, aby všude a po všechnen čas dospěl až ke mně. Svátá Eucharistie žíví naši lásku, rozvíjí ji a činí dokonalou. – Kdyby Ježíš nezvolil tento způsob, jak zůstat u nás, byli bychom nešťastní. Mohli bychom říct: „Náš Pán omezil své dary a uzavřel své srdce; jeho láska v Poslední večeři se vyčerpala a nedospěla až ke mně.“ Bez Eucharistie bychom mohli pochybovat o osobní lásce Ježíšově k nám. Měli bychom sice vzpomínku na jesličky a Kalvárii, ale chyběl by nám důkaz přítomné lásky. S Eucharistií víme, že Ježíš nás nyní a zcela osobně miluje. Tak může každý říct: „On mě miluje; miluje mě zcela osobně. Našel způsob, jak se mi darovat zcela osobně. Mohu si být jistý, že je zde pro mne, jako by miloval jenom mne.“*

Sv. Petr Julian Eymard

\* \* \*

*„Já tak vyznačuji ze svého stvoření,“ praví Bůh, „že musíte být skutečně slepí, ubozí lidé, že mě nevidíte.“*

Charles Peguy

## PAPEŽ PIUS XII. (49)

Vydali jsme se potom na cestu domů po Via Appia. Byl jsem ještě jako omámený. Tisíciletí přešla přes hrbolatou kameninou dlažbu pod mýma nohama. Ty příšerné, neskutečné antické hroby po obou stranách ulice v stříbrné temnotě noci z 12. na 13. března!

Zde nějaká socha bez hlavy a rukou, ale se splývavými záhyby roucha, které jako by se vzdouvalo, jako by dýchalo.

Tam, na troskách zříceného kapitolu zamilovaný pár v objetí, nehybný jako kamenině pahýly sloupů kolem. Temnota dává svérázný život z mramoru vytesaným postavám a ty jako by provázely naši cestu.

Došli jsme k náhrobku Cecilie Metally; proti nebi osvětlenému nočním osvětlením Říma se tyčil jako černá okrouhlá kulisa.

Zůstal jsem stát.

„René,“ řekl jsem, „je to pravda...“

„Co?“

„...že i papež je zcela Ma-riin?“

„Odkud to mám, Konstanti-ne, vědět?“

„René, vzpomenete si na říjen 1950? Papež vyhlásil dogma o tělesném nanebevzetí Matky Boží Panny Marie. Článek víry, který by mohl ohrozit dílo Una Sancta, tedy opětného sjednocení protestantismu a katolicismu.“

„Jakmile papež vyhlásí dogma,“ poučoval mě René, „platí pro katolíky za neomylné.“ „Vím, přesto musíte uznat, že v životě papeže musí existovat tajemství, které objasňuje vyhlášení tohoto dogmatu i přes odpor z vlastních řad. Stejně tajemství, které 8. 12. 1942 papeže vedlo k zasvěcení světa Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a znovu nedávno speciálně zasvěcení Ruska.“

René na mě tázavě pohlédl. „Myslím, že znám to tajemství: proroctví z Fatimy!“

„Sluneční zázrak,“ zamumlal René.

Oslnění reflektory projíždějího auta, tlačili jsme se zarostlým vchodem do rozbořené pohřební komory. Ve voze zapnuli rádio. Boogie-woogie a smích. Vedle nás se na kameni roztránila láhev od chianti.

Do Fatimy, dříve neznámé portugalské vesnice, se přihnuly 13. října 1917 tisíce lidí. Všichni chtějí do irijské kotliny, pastviště ovcí, kde se údajně zjevila Madona třem pasáčkům ve věku od šesti do dvanácti roků. Sourozenci Hyacinta, František a Lucie utíkali domů. Řekli svým rodičům, faráři a všem sousedům: „V irijské kotlině jsme se setkali s Madonou.“ František ji mohl jen spatřit. Hyacinta a Lucie s ní dokonce mluvily. „Madona nám přikázala...“ vyprávěla děvčata... Nejdříve se dětem vysmáli, potom jim láli. Nakonec jim doma hrozili: „Ať už ani nevkročíte do kotliny, jinak...“

Děti běžely do kotliny tajně. Madona je už očekávala. Opět mluvila s dívkami. Veřejnost k tomuto případu zbystrila pozornost. 13. července, při svém třetím zjevení, vyjevila Madona dětem tajemství. „Ale nesmíme o tom zatím nikomu nic říct, tak to Madona přikázala!“

### HITLER CHTĚL INTERNOVAT PIA XII.

Italská biskupská konference zveřejnila dokumenty, které dokazují, že Hitler chtěl unést a deportovat papeže Pia XII. Podle novin „La Repubblica“ dosvědčil generál SS Otto Wolf: „Dostal jsem od Hitlera osobní rozkaz unést Pia XII. Bylo to chápáno jako odveta za to, že papež v církevních zařízeních ukryl a zachránil tisíce Židů před nacisty.“ Generál však papeže varoval a odmítl splnit rozkaz. Zprávy o tom se objevily již na procesu v Norimberku, nyní byly potvrzeny v rámci procesu před blahorečením Pia XII.

Kath-net

Děti byly zavřeny bez okolů do vězení. „Tak co vám Madona prozradila?“ Mlčely. „Zaživa vás upálíme,“ hrozili jim. Děti zůstaly mlčet, rty pevně sevřené. Nechali je tedy běžet – a zjevení pokračovala.

Nakonec děti oznámily: „Madona nám řekla, že se nám 13. října zjeví naposledy. Tohoto dne vám všem dá viditelné znamení.“

13. října se irijská kotlina černá lidmi, kteří zčásti zvědaví, zčásti skeptičtí očekávají znamení. Děti klesly na kolena, jako vždy, když se jim Madona zjevila, a sledují smrtelně vážnými očima ve svých drobných obličejích každý pohyb postavy, kterou nikdo jiný z lidí nemohl vidět. Najednou někdo ukazuje na slunce, pak se přidávají další, potom jsou to tisíce, které vidí, jak se slunce točí kolem své vlastní osy, zatemňuje se a začíná tančit na poledním nebi. Je přesně 12.30 hodin a žádné zatmění slunce není hlášeno.

Nepopsatelné vzrušení zachvátilo tehdy masy. Znamení! Znamení Madony stojí viditelně na nebi nad jejich hlavami.

V říjnu 1951 ve Fatimě při čtyřiatřicátém výročí zjevení zveřejňuje kardinál Tedeschi: „Vize tančícího slunce se opakovala před očima Svatého otce minulého roku ve vatikánských zahradách.“

L'Osservatore Romano publikuje ve svém vydání z 18. listopadu 1951 fotografický snímek slunečního zázraku z 13. října 1917 a pod ním se píše: „Takováhle poloha slunce v poledne se nedá vědecky objasnit. Pravost sním-

ku je mimo pochybnost.“ Lucie, dnes jediná žijící z oněch tří dětí, se uchýlila do jednoho portugalského kláštera.

Tam napsala Lucie podrobně zprávu o tajemstvích, svěřených Madonou. V roce vyhlášení dogmatu papež otevře Luciinu zapečetěnou zprávu.

Proroctví se skládá ze tří odděleně uvedených částí.

V první části Lucie popisuje vidění pekla. „Vidění,“ říká Lucie, „trvalo Bohu díky jen chvíli. Bylo to strašlivé.“

Ve druhé části se Madona dává dětem poznat (dne 13. října 1917): válka (je míněna válka 1914–1918) se blíží svému konci. Ale pokud lidstvo nepřestane urážet Boha, začne za pontifikátu příštího papeže ještě horší válka. Když uvidíte noc ozářenou vám neznámým světlem (severní záře 23. ledna 1938), dá vám tím Bůh znamení, že bude svět potrestán za své zločiny další válkou a církev pronásledována.

Dále Madona řekla: „Abych zabránila válce, přišla jsem žádat o pokání a zasvěcení Ruska mému neposkvrněnému srdci. (To se uskuteční slavnostně až 3. června 1952 prostřednictvím Pia XII.) Pokud budete dbát mých proseb, pak se Rusko obrátí. Když ne, rozšíří Rusko své bludy do celého světa, přijdou na vás další války a další pronásledování. Spravedliví budou mučeni. Svatý otec bude mnoho trpět.“

Lucie vidí papeže sedět v nějakém jí neznámém velkém domě. Sepjaté ruce drží před obličejem. Pláče. Venku na ulici ho lidé proklínají. Mnozí zvedají kameny, aby je házeli po papeži.

Tenkrát, jak předpovídá Madona, budou celé národy zničeny.

Těmito slovy začíná třetí část předpovědi. Tento díl Pius XII. zase zapečetí a rozhodne, že nesmí být otevřen před rokem 1960.

„Z toho lze soudit,“ řekl jsem Renému, který šel mlčky vedle mě přes Via Appia, „že problém Ruska bude řešen až kolem roku 1960.“

(Pokračování)

**MEZINÁRODNÍ KATOLICKÝ INSTITUT MILES JESU** organizuje seminář **O ROZPOZNÁVÁNÍ BOŽÍ VŮLE A ŽIVOTNÍHO POVOLÁNÍ PRO MLADÉ MUŽE** dne 12. února 2005 od 9.00 do 17.00 hod. v Církevním domově mládeže Petrinum, Veveří 15, v Brně. Cena je 300 Kč. Přihlášky a ústřížek zaplacené složenky posílejte na adresu: Miles Jesu, Kamenná 59, 639 00, Brno, tel.: 543 215 265, e-mail: brnomen@milesjesu.com, www.rozpoznavani-povolani.cz

**Lékárna sv. Josefa v Českém Těšíně** hledá do trvalého pracovního poměru věřícího magistra nebo magistru, kteří svými postoji podporují život. P.S.: Byt k dispozici. Mobil 603 731 644.

Občanské sdružení **CENAP Centrum naděje a pomoci** vás srdečně zve na **DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ** dne 15. 2. 2005 od 10 do 17.00 hod., Brno, Hybešova 40, 2. patro.

Praha – Břevnov 19. 2. v 9 hodin: **setkání zájemkyň o benediktínskou spirituální** s českými benediktinkami. V programu je přednáška, mše sv. a diskuse. Po domluvě možnost přespání pro mimopražské. Nahlášení účasti a případné další informace – benediktinky@centrum.cz, formou SMS 604 918 825 a také na tel. čísle 220 406 111 (břevnovský klášter).

**Tradiční mše svatá v Olomouci?** Na základě předběžného jednání Una voce s otcem arcibiskupem Janem Graubnerem se rýsuje možnost slavení tradiční mše (tzv. tridentské) svatě podle misálu z roku 1962 také v Olomouci. V některých evropských státech se tato mše svatá už slouží v mnoha městech aspoň jednou týdně v jednom kostele. U nás se slaví tradiční mše svatá v Praze, Brně a Teplicích. Zájemci z olomoucké arcidiecéze, projeďte prosím svůj zájem na tel. č. 776 565 492 nebo na adrese: Pavel Slimařík, 783 46 Těšetice 13.

### NA VELEHRAD PO PÁTĚ

Když jsme se v roce 2000 vrátili z pěší pouti do Říma, ptal se mne jeden novinář, co mi to dalo. Tehdejší moje odpověď byla velmi rozpačitá. Čas to však ukázal. Loni šly pěšky dvě stovky poutníků i s biskupem do Mariazell. Dá-li Pán, letos půjdeme už po páté na Velehrad. Do Říma se nemůže vypravit každý a také není možné tam chodit každý rok. Velehrad je však milý každému Slovanovi a každému křesťanovi a zvláště Moravanům. A pro nás je dosažitelný.

Jestliže papež jmenoval svatě Cyrila a Metoděje patrony Evropy, věděl, co dělá. Povýšil tím také nás. A my si toho musíme vážit. Proto je třeba se na Velehrad vypravit. To za nás nikdo jiný neudělá. Způsobů je více. Například koncert lidí dobré vůle, který si vydobyl místo na slunci i v celostátních v médiích.

Je však také – letos tedy už pátá – pěší pouť na Velehrad z Velkého Meziříčí, Znojma a Víru. Pěšky se tam chodilo i dříve, tiše a soukromě v totalitě, radostně tam pak hned po jejím skončení putovala mládež z Brna. Každý rok jsou koncem dubna hvězdicovitě poutě vysokoškolačků. A pokaždé to má své kouzlo a duchovní hloubku.

Pěší pouť má být radost pro všechny lid, pro ty, kdo se na ni vydají, i pro ty, kteří je každý rok čekají, aby je přijali do svých domovů k občerstvení a noclehu. Vždyť všichni jsme rádi, když najdeme věci na svých místech. Jsme potěšeni, že se vše děje ve svůj čas. A ten pravý čas je předposlední týden v srpnu, když většinou skončí všechny prázdninové pobyty a učitelé ještě nemusí nastoupit do školy.

Pojďte s námi na Velehrad i letos. Vycházíme v úterý 23.8. ráno po šesté hodině ze Znojma, Velkého Meziříčí a Víru. O den dříve vychází mládež z Račešinské Svratky a pražští poutníci z Ostrova nad Oslavou. Ti začínají svou pouť na Levém Hradci po mši svaté, která tam bude přímo ve výroční den zvolení sv. Vojtěcha biskupem – 19. února v 9.30 hod. Pak postupně během půl roku putují po sobotních etapách. Podobně putují také poutníci z Nového Jičína. Ti vycházejí na 1. etapu 27. února odpoledne.

Od toho 23. 8. se k nám na našich trasách můžete přidat. V pátek se večer všichni sejdem v Buchlovicích. Zveme také další poutníky, kteří mohou přijet autobusy v sobotu 27. 8. ráno, abychom mohli vyjít v 8 hodin na posledních 7 km společně. Na Velehradě v bazilice pro nás bude mít v pravé poledne mši svatou otec arcibiskup Jan z Olomouce, metropolita Moravy.

Zatím nás vždycky došlo kolem čtvrt tisíce. Kdyby nás letos vyšlo tři sta, za celou pouť bychom vlastně obešli zeměkouli, protože na Velehradě máme v nohou přesně 133 km a rovník měří 40 tisíc. Ta naše trpící planeta moc potřebuje, aby ji někdo vzal do sepjatých rukou. Pouť je vlastně modlitba nohama. Pojďte se modlit s námi a poprosit naše patrony za vlast, Evropu, církev a svět.

P. Jan Peňáz

## Liturgická čtení

**Neděle 6. 2. – 5. neděle v mezidobí**

1. čt.: Iz 58,7-10  
Ž 112(111),4-5.6-7.8a+9

Odp.: 4a (*Spravedlivý září v temnotách jako světlo. Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: 1 Kor 2,1-5  
Ev.: Mt 5,13-16

**Pondělí 7. 2. – ferie**

1. čt.: Gn 1,1-19  
Ž 104(103),1-2a.5-6.10+12.24+35c

Odp.: 31b (*At se Hospodin těší ze svého díla!*)

Ev.: Mk 6,53-56

**Úterý 8. 2. – nez. pam. sv. Jeronýma Emilianého nebo sv. Josefíny Bakhity**

1. čt.: Gn 1,20-2,4a  
Ž 8,4-5.6-7.8-9

Odp.: 2a (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodně je tvé jméno po celé zemi!*)

Ev.: Mk 7,1-13

**Středa 9. 2. – Popeleční středa**

1. čt.: Jl 2,12-18  
Ž 51(50),3-4.5-6a.12-13.14+17

Odp.: srov. 3a (*Smiluj se, Pane, neboť jsme zhřešili.*)

2. čt.: 2 Kor 5,20-6,2

Ev.: Mt 6,1-6.16-18

**Čtvrtek 10. 2. – připomínka sv. Scholastiky**

1. čt.: Dt 30,15-20  
Ž 1,1-2.3.4+6

Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)

Ev.: Lk 9,22-25

**Pátek 11. 2. – připomínka Panny Marie Lurdské**

1. čt.: Iz 58,1-9a  
Ž 51(50),3-4.5-6a.18-19

Odp.: 19b (*Zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdněš.*)

Ev.: Mt 9,14-15

**Sobota 12. 2. – ferie**

1. čt.: Iz 58,9b-14  
Ž 86(85),1-2.3-4.5-6

Odp.: 11a (*Pouč mě o své cestě, Hospodine, abych krácel v tvé pravdě.*)

Ev.: Lk 5,27-32



## Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 6. 2.	PO 7. 2.	ÚT 8. 2.	ST 9. 2.	ČT 10. 2.	PÁ 11. 2.	SO 12. 2.
Antifona	812	826	841	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
<b>Ranní chvály:</b>							
Hymnus	812	827	842	271	272	271	272
Antifony	813	828	843	1107	1198	1214	1229
Žalmy	813	828	843	1108	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	816	831	847	274	277	281	284
Antifona k Zach. kantiku	692	831	847	274	278	281	284
Prosby	817	831	847	274	278	281	284
Záv. modlitba	692	832	1306	275	278	282	285
<b>Modlitba během dne:</b>							
Hymnus	817	832	848	273	273	273	273
Antifony	818	833	848	273	273	273	273
Žalmy	818	833	849	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	820	835	851	275	279	282	285
Záv. modlitba	692	835	851	275	278	282	285
<b>Nešpory:</b>							
Hymnus	807	821	837	852	268	269	268
Antifony	808	822	838	853	1193	1208	1224
Žalmy	808	823	838	853	1193	1209	1224
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	856	276	280	286
Ant. ke kant. P. M.	692	692	840	856	276	280	287
Prosby	811	826	841	856	277	280	287
Záv. modlitba	692	692	841	1306	275	278	289
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

## NOVINKA

**ŽENSKÉ ŘEHOLE ZA KOMUNISMU (1948–1989)***Uspořádal Vojtěch Vlček*

Sborník příspěvků z konference pořádané Konferencí vyšších představených ženských řeholí v ČR a Českou křesťanskou akademií dne 1. října 2003 v kostele sv. Voršily v Praze. Jde o první publikaci, která komplexně zpracovává osudy ženských řádů a kongregací v období komunistické totality u nás. Nalezneme zde jak obecnější pojednání historiků Mgr. Petra Tesaře a Mgr. Vojtěcha Vlčka, tak i detailní zachycení dějin jednotlivých ženských řádů a kongregací (celkem 26 příspěvků), zpracovaných pamětnicemi, představenými řeholí či řádovými historičkami. Příspěvky jsou sepsány na základě velkého množství pramenů různého druhu: archiválie státních archivů – dokumenty Státního úřadu pro věci církevní, materiály církevních tajemníků; soudní spisy, řádové kroniky a další materiály z archivů řeholí, vzpomínky, korespondence sester aj. Velmi cenné jsou citované vzpomínky perzekuovaných řeholnic z věznic a internací. Text vhodně doplňují přílohy – např. cenné dokumentární fotografie, rozsudky odsouzených sester, zprávy z dobového tisku, příkazy církevních tajemníků k vystěhování sester, návrh SÚC na likvidaci ženských řeholí apod. Kniha vyšla za finanční podpory Ministerstva kultury – odbor církví.

*Matice cyrilometodějská s. r. o.,  
váz., A5, 448 stran + 88 stran obrazové přílohy, 512 Kč*

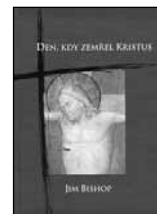


## Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

**DEN, KDY ZEMŘEL KRISTUS***Jim Bishop*

Kniha pojednává o dni, kdy zemřel Ježíš Nazaretský (jde o pohled spíše žurnalisticko-historický než teologický). Začíná v šest hodin večer, což je začátek židovského dne, kdy Ježíš s deseti apoštolů prošel průsmekem mezi Olivovou horou a horou Pohoršení do Jeruzaléma k Poslední večeři. Končí ve tři hodiny odpoledne následujícího dne, kdy byl Ježíš sňat z kříže. Třetí vydání, v KN první.

*Karmelitánské nakladatelství,  
váz., A5, 358 stran, 299 Kč*

**PŮST***Anselm Grün*

Autor, benediktinský mnich, zde poukazuje na právoplatnost a nezbytnost postu pro zdravý a vyvážený duchovní růst z různého hlediska: biblického, lékařského, psychologického, i z postní praxe prvotní církve – mj. mnoha citáty starých církevních otců a mistrů duchovního života. Kniha může být velkou pomocí k znovuobjevení pokladu, který se v postu ukrývá. Třetí vydání.

*Karmelitánské nakladatelství,  
brož., 180x115 mm, 80 stran, 79 Kč*



Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

**www.maticecm.cz**

771 11 Olomouc 1  
147/2002  
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1  
Dolní nám. 24  
Matice cyrilometodějská s. r. o.